

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

C A L L I M A C H I

H E C A L E.

IV.

Ἐκάλη mulieris nomen, et mutato accentu, ut videtur, *Ἐκαλή*, pagi, *δήμον*, fuit a muliere dicti. De quo pago commodè hic explicabitur, ubi definiendus locus est, in quo convenit hospitalem mulierem Hecalen Theseus. Etsi iam tum inditum ei loco nomen a muliere fuisse, non credibile est. Id postea factum, quum notum ante vicinis, viatoribus, nomen mulieris maiorem adeptum esset celebritatem ab hospitio Thesei. Ac fortasse non fallax coniectura erit, si quis a Theseo demum, post mortem Hecales, in honorem hospitae suae institutum statuatur, ut ab muliere nomen transferretur in pagum.

Iam de pago quod pauca habeam, fortasse mea culpa est, quamquam non credo multum esse, quod me praeterierit. Primarium testimonium, quo uno Meursius de populis Atticis in Gronov. Thes. Vol. IV. p. 710. defungitur, neque aliud putem apud Corsinum exstare, cuius locus qui huc pertinet, nunc non ad manum est, Stephani est Byzantii: *Ἐκάλη*, *δήμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἐκάλειος* (al. *Ἐκάλιος*). *τὰ τοπικά Ἐκάληθεν, Ἐκαλήνδε, Ἐκαλήσι. καὶ Ἐκάλειος* (al. *Ἐκάλειος*) *Ζεύς*. Deinde admodum probabilis mihi quidem Adr. Heringae Obs. crit. Cap. IV. p. 55. coniectura est, apud eundem Stephanum in *Ἀγγελή*, unde vulgo *Καλή* inter pagos sive populos Atticae a Meursio, Sponio, et Corsino quoque F. A. Tom II. p. 252. sq. recensetur, restituentis *He-*

calen pagum. sic: — ὁξύνεται δὲ (scil. Ἀγγελή) κατὰ δύο τρόπους, ὅτι δῆμον ὄνομα, ὡς τὸ Περγασή, καὶ Ἑκαλή. Commendat vel postulat eam emendationem sequens Stephani cognata cum Etymologi et Arcadii de nominibus in λη praeceptis disputatio, quae tota ad ὑπερδυσύλλαβα spectat. Atque hoc loco nititur, quod coniecimus, pagum sic, Ἑκαλή, dictum esse, quum mulier esset Ἑκάλη. Olim quidem apud Hesychium in v. Ἑκάλειος, atque inde apud Favorinum (ed. Basil.) in ead. v. etiam mulier male Ἑκαλή scribebatur: legitimum accentum habet praeter alios Arcadius p. 108, 22. *Hecalen* pagum in tot inscriptionibus Atticis apud Boeckhium semel repperi, e coniectura Boeckhii sane quam probabili, N. 27. p. 46. atque inde apud Welckerum in Sylloge Epigr. Gr. p. 177. Δήμῳ Ἀθηναίων ἀνέθηκεν ἐὼν Ἑκαλήθεν Ἀλκίφρων. Aliud molitur Osannus in Sylloge Inscr. p. 298. Mirabar autem semel inventum, et in monumento, ut Boeckhio videtur, non valde antiquo, quum iam persuasisset mihi testimoniorum paucitas mature obsolevisse hoc pagi nomen, et alii cuidam appellationi cessisse. Sed, ut dixi, fortasse non ea est testimoniorum paucitas, quae mihi visa est. Ego nunc unum habeo quod addam: Lex. Rhet. Bekkeri I. p. 247. Ἑκάλη· δῆμος Λεοντίδος.

De Iove Ἑκαλείῳ Plutarchi verba in Prolegomenis, et Hesychii itemque Favorini glossam: Ἑκάλειος Ζεὺς· ὃν Ἑκάλη ἰδρύσατο, Cap. X. p. 23. posui. Ubi moneo negliger scrip- tum videri ὃν Ἑκάλη ἰδρύσατο: non Hecalen enim videri ἰδρύσασθαι, sed Theseum post mortem Hecales, et ex voto Hecales. Vota Iovi fecerat Hecale pro reditu Thesei. Dicam obiter hac opportunitate, cur in Prolegomenis p. 9. et pag. 10. ubi de Petronio agitur, Etymologis fidem denegaverim in eo, quod ipsi sacrificatum esse Hecalae tradunt. Dicam autem maxime propter Welckerum, virum doctissimum et amicissimum, quem memini, quum pars prima illa a me edita fuisset, ex me quaerere, cur non potuerit Hecalae sacrificari. Concedo potuisse fieri. Neque hoc negaveram: praesto enim

erat ex Plutarchi Theseo Connidas, ὃν μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι μιᾷ πρότερον ἡμέρῃ τῶν Θησείων κριὸν ἐναγίζουσι μεμνημένοι καὶ τιμῶντες πολὺ δικαιότερον, ἢ Σιλανίωνα τιμῶσι etc. Qui ἐπιστάτῃ Thesei et παιδαγωγῷ concessus honor, quidni idem hospitae Hecalae fuerit? Verum quum duas viderem narrationes esse, unam Plutarchi: ἔθνον γὰρ Ἑκαλήσια οἱ πέριξ ὅῃμοι συνιόντες Ἑκαλείῳ Διῖ, καὶ τὴν Ἑκάλῃ ἐτίμων, Ἑκαλίνην ὑποκοριζόμενοι, διὰ τὸ κακείνην νέον ὄντα κομιδῇ τὸν Θησέα ξενίζουσαν etc. alteram Etymologorum: ἔθνον δὲ αὐτῇ διὰ τὸ ξενίσαι Θησέα: mihi potior auctoritas Plutarchi, Etymologorum autem narratio derivata atque contracta ex illa pleniore atque accuratiore narratione, cuius testem Plutarchum habemus, videbatur.

De situ pagi, neque longe remotum a Marathone, ubi tum grassabatur taurus, fuisse, aliquanto certius constaret, si verum esset, quod e Stephano Byzantio efficitur, eiusdem tribus, *Leontidis*, fuisse *Hecalen* et *Marathonem*. Nam sic Stephanus: Μαραθῶν, δῆμος τῆς Ἀεοντίδος φυλῆς. Nunc Corsino T. I. p. 176. et p. 257. sq. credendum, et Boeckhio Corp. Inscr. Vol. I. p. 309. *Aeantidis* fuisse *Marathonem*, et *Ἀεοντίδος* apud Stephanum erratum esse sive librarii, sive epitomatoris, sive ipsius Stephani. Nisi etiamnum placeat, qua Corsinus ratione Stephano subvenit: *At fieri fortasse poterat, ut aucto tribuum numero, variataque Populorum serie Marathon ex Leontide in Aeantidem tribum migraverit.* Verum ut semper *Aeantidis* tribus *Marathon* fuerit, manebit hoc, non nimis remotum ab *Hecale Marathonem*, et medium fuisse *Hecalen* inter *Athenas* et *Marathonem* ita, ut qui *Athenis Marathonem* proficisceretur, facile pagum attingeret *Hecalen*. Praeterea altera observetur, qua Plutarchus hac in re utitur, sed nota etiam aliunde locorum illorum designatio: Ὁ δὲ Θησεὺς ἐνεργὸς εἶναι βουλόμενος, ἅμα δὲ καὶ δημαγωγῶν, ἐξῆλθεν ἐπὶ τὸν Μαραθῶνιον ταῦρον οὐκ ὀλίγα πρᾶγματα τοῖς οἰκοῦσι τὴν Τετράπολιν παρέχοντα.

Descriptioni itineris Marathona versus proficiscentis Thesei insero Fragmentum LVII*. e Stephano Byz. v. *Τρινεμεῖς*. Strabonis indicio, qui quam lib. IX. p. 400. (613. Almel.) obiter facit pagi *Τρινεμεῖς* mentionem, satis aperte monstrat, Athenis exeunti eum pagum versus septemtrionem fuisse. Unde probabile est, in vicinia Marathonis fuisse. ὁ μὲν Κηφισσοῦς ἐκ Τρινεμιῶν (corrīgunt *Τρινεμέων*) τὰς ἀρχὰς ἔχων, ῥέων δὲ διὰ τοῦ πεδίου, ἐφ' οὗ καὶ ἡ Γέφυρα etc. Stephani verba sunt:

Τρινεμεῖς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος καὶ Δίδυμος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον. Καλλίμαχος Ἐκάλῃ, Τρινέμειαν. ὁ δημότης, Τρινεμεύς etc.

Et nunc quidem *Τρινεμεῖς* Athenas inter et Hecalen pagum fuisse statuo. Sin fuerint inter Hecalen et Marathonem, Fragmentum LVII*. ad Capitis VIII. initium differendum erit. Choerilus quum ad *Cephissi* fontes raptum Orithyiae retulit, utrum celebrem illum Cephissum intelligi voluerit, an alium *Eleusinium*, quem nuper ab *Attico* illo distinguere coeperunt, de quo Siebelis ad Pausan. I. 38, 5. nunc non definiam; sed verum proferre placet probabili Hermannii coniectura restitutum Choerili: ἄνθε' ἀμέροῦσαν (vel ἀμερομένην) πηγὰς ἐπὶ Κηφισσοῦ. ubi meum iudicium, cui forma verbi media placebat, commendat quodammodo Epicorum usus recentiorum, Apollonii IV. 1144. Nonni XXXI. 206. XXXIII. 5. ubique de carpendis floribus, plantis. Est tamen et activum, ἀμέρων, apud Nicandrum Fragm. II. 69.

Igitur Theseus Athenis proficiscens contra taurum Marathonium eum in locum devenit, quem habitabat Hecale. Illa una nobis quidem nota Hecale: nam alias, de quibus egerat indicatus a me Prolegom. p. 12. Ptolemaeus Hephaestionis, ego certe non novi, ni forte numeres Minois filiam Ἐκάλην, quae vulgo ferebatur apud Apollodorum III. 1, 2. ubi tamen Heynius ex libris nomen aliud, quamquam neque

ipsum verum, ut videtur, sed propius vero, Ἀκάλλην, restituit. Similiter, sed contrario modo, peccatum a librariis in Olympiodoro: ἐν Αἰκάλλῃ, in Schol. Pindari et Ammonio: ἐν Αἰκάλλῃ, Callim. Fragm. XLVIII*. LII*. LIII*. pro nostra, quae debet esse, Ἐκάλλῃ.

De ea narrationem fortasse ita exordiebatur Callimachus: Ibi advenit, et obvia Theseo fuit Hecale, Ἥλας δ' ἐπὶ — ut incipit Odysseae liber XVIII. Vel, quod praefero, conversione magis repentina, et ut statim lector novae rei initium nosceret: Ἦν δέ τις. Ut si facias: Ἦν δέ τις ἐν τοῖσδε σοὶ γυνή — ad exemplar Homeri, Iliad. V. 9. X. 314. XIII. 663. XVII. 575. Odys. IX. 508. XV. 417. XX. 287. Cf. Apollon. Rh. IV. 1444. Nonnus XI. 248. XXI. 324. XXXVI. 479. et Evang. Io. III. 1. IV. 46. V. 2. 5. VI. 10. XI. 1. 49. XIX. 41. Altera est, etiam magis usitata poetis epicis omnibus, Homero, Arato, Apollonio, Dionysio Periegetae, Oppiano, Cynegeticorum scriptori, Ioanni Gazaeo, conversio novaeque rei introductio: Ἔστι δέ τις. Ἔστι τις apud Hesiodum in Fragmentis, alibi. Ἀνθηδών νύ τις ἐστὶν Theolyt. ap. Athen. VII. 296. B. Ἔστι πόλις, Homero praeunte, Nonnus III. 258. XLI. 14. Ἐνθα τις idem XV. 169. XX. 149. alibi. Καί τις ap. eund.

Exponebatur de consueta hospitalitate Hecales. Fragm. XLI.*

τῶν δέ εἰ πάντες ὁδῶται

ἦρα φιλοξενίης· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον.

Eandem in sententiam infra scriptum: — φιλοξείνοιο καλιῆς — ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασιν. ἦρα primus edidit a Valckenario (Epistt. Tittmann. p. 49.) admonitus Ernestius. Cf. Diatr. Eurip. p. 130. et Buttmannus Lexik. I. p. 150. not. 3. Magis insolenter Nonnus Evang. Io. VIII. 46. eodem modo ἐπίηρα usurpavit: ἀμπλακίης ἐπίηρα. τέγος retinui cum Bentleio, ut vulgatam in Scholiis Aristoph. Acharn. 127. scripturam. Nam ἔσχε στέγος, ut est apud Annam Fabri p. 163.

(p. 363. ed. Ern.) in scholiis Aristoph. primum Frobenius edidit, ut observat Bentleius; in Aldina sic: ἔσχ' ἐς γῆν τέγος ἀκλ. Deinde de duobus, qui hoc postremum hemistichium afferunt, quos laudavi in Prolegomenis p. 9. Suidas in v. Ἐκάλῃ, etiam Leidensis, et Gaisfordii, τεῖχος habet, sic: ἔχε γὰρ τεῖχος ἀκλήϊστον. at Etymol. Gud. στέγος. Et praetulerunt στέγος Kusterus ad Suid. v. Ἐκάλῃ, Ruhnkentius Epist. crit. II. p. 179. ubi Callimacho Nonnum XX. 282. εἰς δόμον ἀκλήϊστον ἐτοιμοτάτοιο Ἀνκούργου, admovet; et nuper Boissonadius. Ad significationem nihil interest. Par est in utroque, στέγος et τέγος, insolentia ab eo, quod *domus* significatur, quum vulgo τέγος, itemque στέγος, *tectum* proprie, vel partem domus superiorem significet. Sic στέγος noster Fragm. CXXII. τέγος h. in Cer. 4. Fragm. LXX. 3. Estque is constans poetarum Callimacho posteriorum usus, Apollonii II. 1086. Cynegeticorum scriptoris III. 120. Nonni XXXV. 12. 95. Tryphiodori 547. 580. Paulli Sil. Ἐκφρ. τ. μ. ἐκκλ. II. 102. 110. 252. Ἀμβ. 84. Unus Manetho II. 430. VI. 143. 533. τέγος: nam sic scripserat haud dubie ubique Manetho, non στέγος: ita usurpat, non ut partem, sed ut totum significet, hac peculiari significatione, οἶκημα meretricium: quem usum illustrant laudati Valckenario Anim. ad Ammon. p. 178. Scaliger in Propert. p. 270. Casaubonus in Sueton. Calig. c. 57. atque ipse Valckenarius. Hinc colligas haud inepte, quod etiam ad rem facit Callimachi, τέγος sive στέγος, ubi de habitatione dictum in universum, de vili tantum casa, tugurio, dictum esse. Cum Manethone τέγος ista significatione, commune, ut alia nonnulla, Sibyllae est locis a Scaligero ad Propertium indicatis lib. III. et V. Add. Dioscorides apud Iacobsum in Brunck. Anal. Paralip. p. 706. Anth. Palat. II. p. 422. Theocrito II. 116. dictum de habitatione Simaethae στέγος quo iure ad eandem significationem Valckenarius l. l. revocet, dubium est.

Ἐκάλῃ appellata mulier ab hospitalitate fuit. Quam

nominis originationem laudati a me in Prolegomenis p. 8. sq. Etymologi, Magnus qui dicitur, Gudianus, et ex Etymol. M. Favorinus, tum Suidas cum Etymologo Leidensi, ἡ πρὸς ἐαυτὴν καλοῦσα, eam non dubito quin ipse in carmine suo proposuerit Callimachus. Fortasse non totam, qualem Grammatici exhibent, sed tantum ut a verbo καλεῖν dictam esse Ἐκάλην aut aperte doceret, aut tecte, sed quantum satis homini graeco, significaret. Sic quum non tam proprium nomen fuerit Ἐκάλη, quam appellativum, vel cognomen, coniectura erit non illa quidem necessaria, sed tamen minime inepta, aliud Callimachum nomen Hecales, vere proprium, compertum habuisse ac prodidisse sua narratione. ad modum Homeri: Ἀργαῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ ἐκ γενετῆς· Ἴφρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες, οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνώγοι.

Sed quod dicebam, huius sive nominis sive cognominis, Ἐκάλη, originem ab ipso monstratam Callimacho esse, eam sententiam adiuvat atque commendat Fragmentum, quod primum a Fabricio Bibl. Gr. Vol. II. p. 484. indicatum Ruhnkenius (ad Callim. ed. Ern. p. 430.) communicavit cum Ernestio, CCCCXXIX.*

τοῦτο γὰρ αὐτὴν

καμῆται κάλεον περιγέες.

Apud Suidam v. Καμῆται vulgo αὐτῇ habetur; in libris Gaisfordii αὐτῆς, αὐτῶ. αὐτὴν, i. e. Hecalen, Hemsterhusii apud Gaisfordium, itemque Ruhnkenii l. l. correctio. Ita autem accipio verba poetae: hoc nomine, Ἐκάλην, illam vocabant vicini, ab eo, quod invitabat omnes. Ordinem Fragmentorum, huius et ante commemorati XLI*, utrum prius fuerit loco, non definiam. Alia Ruhnkenii l. l. exornata a Toupio Emendd. in Suid. P. II. Vol. I. p. 359. 60. (T. I. ed. Lips. p. 237. 8.) ratio et coniectura est, de ὑποκορισμῷ illo, Ἐκαλίνῃ, vel, ut volebat cum Ruhnkenio Toupius, Ἐκάλιννα, accipienda esse verba Callimachi. Minus,

ut mihi videtur, probabiliter. Qui enim testantur de ὑποκορισμῶ, laudati in Prolegomenis Plutarchus et Etymologus Leidensis, ex quo Etymologico Magno restituendam hanc formam Ἑκαλήνην, vel potius Ἑκαλίνην, vidimus, illa omnia, Hecalesia, Iovis cultum Ἑκαλείου, honorem Hecalae habitum, cum invento ὑποκορισμῶ, posteriori tempori, post exceptum ab Hecale Theseum, et post mortem Hecales, assignant. At haec: τοῦτο γὰρ αὐτὴν κωμῆται κάλεον περιηγέες, manifesto de eo sunt, quod ante adventum Thesei fuerit. Illud iam monui, Plutarcho ibi non, quod Toupius opinabatur, Callimachum, sed obversari Philochorum. Quo evertitur argumentum, quod suam in sententiam Toupius captabat ex similitudine verborum Callimachi κωμῆται περιηγέες s. περιηγέες, et Plutarchi οἱ περίξ δῆμοι. Deinde etsi nemo negaverit bene versatum in Callimacho fuisse Toupium, tamen metri peritiam Callimachei desidero in coniectura hac, qua ille ita legendum atque ampliandum videri locum scribit:

Ἑκάλινναν τοῦτο γὰρ αὐτὴν

κωμῆται κάλεον περιηγέες.

Spondei cum caesura in quarto pede tam rara apud Callimachum exempla sunt, ut piaculum sit, coniectando obtrudere poetae, quod ille data opera ac prudentissime defugerit. Huius spondei dico, et huius caesurae, quam sic positum Ἑκάλινναν faceret. Nam posse in ea versus sede spondeum cum caesura poni, etiam a Callimacho, et qua possit conditione poni, exempla docebunt haec: h. Iov. 78. h. Dian. 99. h. Del. 4. 298. h. Cer. 123. 124. et quae alia, non multa quidem, sed idoneo numero, eiusdem generis. At huic exemplo Ἑκάλινναν | similia ac paria, praeter h. Ap. 40. ἐν ᾧσσει, ubi recte Iacobsius, Blomfieldius, Boissonadius: ἐν ᾧσσει, quod ipsum editum in antiquioribus Callimachi exemplaribus, certe H. Stephani in Poetis princip. c. h. et B. Vulcanii reperio; et praeter Fragmenta LXVII. 3. CXXIV. 2. in quibus male ferebatur, vel etiamnum fertur ἐρχητ' et πέτρον, haec

tantum exstant, h. Del. 226. h. Cer. 130. Fragm. CVI. 3. CCII.

ἀλλὰ φίλῃ, δύνασαι γάρ, ἀμύνειν | πότνια δούλοις.

ταῦσδε τελεσφορίας· ποτὶ τὰν θεῶν | ἄχρῃς ὀμαρτεῖν.

ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ' | ὅσσα τ' ὀδόντων.

Ῥήγιον ἄστν λιπὼν Ἰοκάστου | Αἰολίδαο.

De quō numero si dēmpseris h. Cer. 130. ubi θεῶν fortasse librario debetur male memori ex versu superiore 58. dori-
cae formae θεῶς, at in poeta non tantum censeo amorem
dorismi fuisse, ut hoc maluerit, τὰν θεῶν, quam quod ex
MS. Veneto Loesnerus annotavit, alacriore numero, τὰν θεόν;
deinde si dēmpseris Fragmentum CVI. olim a me ita emen-
datum, ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παρὰ χρόος, et Fragm. CCII.
cuius singularis ratio est: unum restat, h. Del. 226. in quo
accidisse Callimacho puto, ut semel excidere sibi pateretur,
quod esset contra suam artem. Apud Homerum quidem ἀμύ-
νειν aliquoties legitur in hac sede. In Fragmento CCII. non
placet, quod G. Bernhardt Annot. ad Schol. Dionys. Perieg.
p. 1002. proposuit, Ῥήγιον — Ἰοκάστεον Αἰολίδαο: itaque
aut Ἰοκαστέος scribendum, si quid sit isti scripturae varie-
tati tribuendum, aut servandum vulgatum Ἰοκάστου arbitror.
Ut excusent caesuram simulque hiatum nomina propria. Quam
in rem apta sunt exempla, Apollonii I. 72. δ δ' Ἴρου Ἀκτο-
ρίδαο, et maxime Arati 392. ἀγανοῦ Ὑδροχόοιο. 753 (21.)
φαινοῦ ἡελίοιο. Etenim is est Aratus, quocum se comparari
ipse non nolisset Callimachus. Et haec quidem spondei in
quarto pede cum caesura et cum hiatu exempla sunt. Sine
hiatu spondeus eiusmodi Arato, aliis, aliquanto magis usita-
tus est quam Callimacho; plerumque cum hac conditione,
ut pedes quintum et sextum longum impleat vocabulum, sic:
Κελαινὸ τ' Ἠλέκτρῃ τε, ὑπὲρ αὐτοῦ Κενταύροιο, ἀγανοῦ
Τοξεντήρος, ὑπεῖκωσ' ἡελίοιο: Arat. 262. 447. 506. 832. (100.)
cf. 811. (79.) 887. (155.) 1030. (298.) Κλυτονόου Ναυβολίδαο,
ἀγανοῦ Μιλήτοιο, Ὀφίων Εὐρυνόμῃ τε, δῖεσθ' Οὐρανίδῃ-
οιν, ἀγανοῦ Δηϊμάχοιο, ἀγανοῦ νηπιάχοντος, θνγατρῶν Ἡε-

λίοιο: Apoll. Rhod. I. 154. 186. 503. II. 342. 955. IV. 868. 971. πρὸς αὐγὰς ἡελίοιο Dionys. Perieg. 84. 487. 970. ἀγαν-
 ὦν Ἀμνιτάων idem 571. ἀγανὴ Θειαντίνῃ Maximus 191.
 271. 596. ἀγανῇ Κυπρογενεΐῃ idem 264. At ubi alia eaque
 magis poetica forma restituenda exoptata numeris alacritas
 redditur, non dubium quin sit reddenda. Ut statim appa-
 ret apud Apollonium II. 686. Ἑωῶν scribendum, et IV. 895.
 revocandum Ἀχελωΐῃ esse. Et apud eundem III. 517. ubi
 vulgo ἐπὶ δ' υἷες Τυνδαρέοιο, si qua sit mutandi necessitas,
 dubium, an melius υἷεε legas quam quod Gerhardus Lectt.
 Apollon. p. 154. legi iubet, υἷεῖς. Eo duali utitur alibi
 Apollonius.

περιηγέες in Fr. CCCCXXIX*. Toupii necessaria, ut
 puto, correctio. Qui vulgatam apud Suidam scripturam πε-
 ριαγέες tueri voluerit, ita tuebitur: fortasse semel Calli-
 macho doricam formam pro usitata tum ipsi tum aliis, πε-
 ριηγῆς, et eadem significatione, qua alibi περιηγῆς, placuisse.
 Alium dorismum, sed eum magis certum, mox videbimus,
 ἀσκάντα pro ἀσκάντου, Cap. V. Cf. et βωνίτησιν eod. Cap. V.
 Ad significationem apte Toupius Callimacho scriptum h. in
 Del. 198. confert: Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, *Cycladas*
visura circumiacentes, vel, cum Mela, *in orbem iacentes*, ut
 ipse vertit. Eadem ibi Ernestio in mentem venerat explica-
 tio, non ut sit de insulis singulis intelligendum, *Cyclades*
rotundae, sed de universis, *quae κύκλον quendam efficiunt*,
qui est περιηγῆς. unde et nomen Cycladum. Sic in Erato-
 sthenis fragmento ex Ἑρμῇ Heraclidis et Schol. Hom. Veneti
 scripturam ζῶναι περιηγέες accipiendam esse monuit Bern-
 hardy Eratosthen. p. 145. Cf. Apollonius III. 138. et eandem
 in sententiam accipiendum, ut res suadet, περιηγέες apud
 Aratum Phaen. 401. Multus est vocabuli huius usus apud
 Callimachum, Apollonium, et qui hos sequuti: plerumque
 ut *rotundum* significet (Callim. h. Apoll. 59.), sed tamen ut
 unum alterumque exemplum ad illam prius explicatam signi-

sificationem accedat. Veluti quum ἀκτὴν Apollonius I. 559. II. 994. περιγέα dicit, *curvatum in orbem litus*. Et Oppianus Halieut. I. 216. II. 375. III. 81. IV. 251. 379. περιαγές in dorico epigrammate XXVIII. (Anth. Palat. I. p. 250.) Leonidas Tarentinus. Propter τοῦτο γὰρ αὐτὴν — κάλεον Euphorionis verba adscripsi Fr. XLIX. τὸ γὰρ καλέσαντο νομῆες (vel βοτῆρες), ὅτι ῥα etc. Oppian, V. 475. κάλει δέ μιν οὐνοῖ ἀΰσας κείνο, τό μιν φήμιζεν ἔτι πρώτης ἀπὸ φύτλης. Sed talia multa facile quisque cumulet.

Hospitalitatem Hecales mendici quoque experti. **Fragm. LVIII***, ex Hesychio :

Γηφάγοι. πένητες, ἄποροι, ὡς τὰς ἐκ γῆς βοτάνας σιτί-
ζεσθαι τροφῆς ἀμοιροῦντας. Καλλιμάχος ἐν Ἑκάλῃ.

Eodem respiciunt laudati Ruhnkenio Auctar. Emendd. in Hesych. T. I. p. 828. Lex. Rhet. MS. nunc in Bekkeri Anecdotis I. p. 232, 17. et Etymologus p. 221, 50. apud quos σιτιζόμενοι et ἀμοιροῦντες legitur. Verum huic Fragmento neque ipse fortasse locum suum invenissem, neque aliis hunc esse verum locum persuaderem, nisi felici coniectura Buttmannus Lexil. I. p. 43. not. admovendum hoc alteri Fragmento Callimachi antehac inedito, apud Choeroboscum Bekkeri Anecd. III. p. 1253.

οἷτε βιοπλανὲς ἀγρὸν ἀπ' ἀγροῦ

φρουτῶσιν:

ponendumque in Hecale utrumque esse, in vicinia Fragmenti XLI. τῶν δέ ἐ πάντες ὁδῶται etc. vidisset. A Bekkero communicatum idem illud exstat in Annotatt. ad Etymol. M. (p. 198, 12. ubi βιοπλανές ex eodem Callimachi loco) Etymologico Gudiano subiectis p. 788. Addatur Ioannes Alexandrinus a Dindorfio editus, p. 15, 27. apud quem sic: οἷ οἱ τε βιοπλανὲς ἀγρὸν ἀπ' ἀγροῦ· sine nomine poetae. βιοπλανές, pro βιοπλανέες dictum, illustrat Buttmannus. Ego Nonnum observavi, qui hoc vocabulum, sed usitate formatum, a Callimacho sumpsit, et ex hoc versu Callimachi, Evang.

Ioann. XIII. 29. ἢ ἵνα τι πτωχοῖσι βιοπλανέεσσιν
 ὀπάσῃ. et aliam in sententiam detortum, XV. 19. XX. 25.
 In Dionysiaticis non hoc, sed cognatum, III. 356. βιοπλάγ-
 κτοιο τύχης. Unum putem fortasse non scripturum fuisse
 Buttmannum, si tum recens a lectione Callimachi fuisset.
 Nam ita se habuisse versum Callimachi, ut obiter coniecit
 Buttmannus: γηφάγοι [ἀνέρες], οἳ τε βιοπλανὲς ἀγρὸν ἀπ'
 ἀ. φ. non est veri simile propter insuavem caesuram in se-
 cundo pede, qualem ferrem equidem, si ita scriptum in libris
 esse viderem, at coniectura inferre in Callimachum non au-
 deam. Attingimus quaestionem cognatam supra disputatis
 Cap. I. p. 523. et III. p. 583. 4. Insuavem autem dico non
 caesuram in eo pede omnem: sunt exempla apud Callima-
 chum, sunt minime rara apud observantissimum harum rerum
 artificem, Nonnum, eiusdem plane modi mensuraeque: ἄλλω
 δίθροον αὐτὸν ὀπάσατε, βουκόλος αὐχένα δοῦλον, γαίης
 δίψια νῶτα μετέρχεο, μητέρι βόστρυχα ταῦτα κομίσσατε,
 αἰθέρος ἔντεα θῆκε: insuavem facit hoc loco caesuram, quae
 per se non mala est, et insuavem auribus Callimachi, non
 caeterorum poetarum omnium, illa, non gravis neque con-
 spicua oculis in vetere scriptura, sed quae tamen percipieba-
 tur auribus, ut nostris nunc auribus percipitur, interpunctio.
 Iudicium facio ex his quae supersunt Callimachi reliquiis:
 frustra enim foret, ut puto, si quis Hecales, ut longioris,
 epici carminis, maiorem fuisse licentiam metricam, quam
 Hymnorum, coniecisset. Habeo Apollonii versum isti, quem
 Buttmannus fecit, parem atque geminum, II. 1180. λήθομεν
 ἔμπεδον, οἳ τε θεονδέες ἡδὲ δίκαιοι. At Callimachi in suis
 parvis carminibus maior etiam quam Apollonii diligentia fuit.
 Apud quem quae similia exstant, duo vel tria, nisi alia me
 praeterierint, non sunt ab omni parte similia: h. Iov. 44.
 τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός. Epigr. I. 11. si sit
 Callimachi epigramma: κείνων ἔρχεο, φησί, μετ' ἔχνηα. Ubi
 dum imperfecta verbis τουτάκι τοι πέσε et κείνων ἔρχεο sen-

tentia ulterius properare usque ad usitatam quietem in pede quarto vocem iubet, delitescit debilis post *πέσε*, et post *έρχεο* incisio. Eadem res in Fragmento CVI. 1. *καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα*. In Fragm. CCLXXXV. si nihil aliud, certe hoc video, pravos esse numeros, quos Boissonadius p. 122. 212. fecit: *μέζεα θερμότατε, ριζοῦχε Ποσειδῶν. ριζοῦχον Ποσειδῶνα* equidem, nisi aliud suaderet Proclus, qui hoc ad explicandum Hesiod. *Έργ.* 510. adhibet, illustrarem ex Oppiani lib. V. extr. ubi est *Ποσειδάων, ριζοῦχα (γαίης) θεμειλια νέρθε φυλάσσων*. De aliis poetis huc pertinentia disputavit E. Gerhardus Lectt. Apollonian. p. 212. sqq. nec tamen vera omnia: veluti apud Theocritum XVI. 4. dudum revocaveram, quam nunc recte repraesentavit Meinekius, priorum quorundam editorum scripturam: *ἄμμες δὲ βροτοὶ οἶδε· βροτοὺς βροτοὶ αἰείδωμες*, pro isto inconcinno *ἄμμες δὲ βροτοί· οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ αἰ*. Addam Fragmenta aliquot Callimachi, quae ut nunc sunt mutila, laborare ea parte videntur, at olim, puto, non laborabant. Sunt autem haec, quae caesuram offerunt omnium molestissimam, in pede tertio: Fragm. CCXCVII. CCCXXIII. CCCXLV. Quibus locis omnibus succurrebat, molestiamque caesurae istius tollebat, aut statim subsequens usitatissima pedis quarti, aut alia proxime antecedens caesura: tamquam si in Fr. CCCXXIII. fuerit: [*καὶ*] *ὥς λύκος ὠρνοίμην*. Horum omnium nihil cadit in versum a Buttmanno effictum, et omnino quod praecesserit ante haec verba: *οὔτε βιοπλανὲς ἀγρόν ἀπ' ἀγροῦ*, nihil excogites, quo obscuretur ingrata caesura. Quare nescio an veram scripturam conservaverit Ioannes Alexandrinus, modo ita scribatur:

οἶοί τε βιοπλανὲς ἀγρόν ἀπ' ἀγροῦ

φροτεῦσιν.

sic usitate *οἶοί τε* in hac versus sede, apud Homerum *Odyss.* XIII. 223. XVII. 309. apud Apollonium III. 976. 1229. Nicand. *Ther.* 175. Et aptius, ni fallor, *οἶοί τε* est quam *οὔτε*:

οἷοί τε, *quales*; sequitur enim *φοιτεῦσιν*, tempus praesens. Atque sic expolitum ab omni parte, ut nihil non Callimacheum insit, fragmentum censeo. Observetur restitutum a me ex coniectura, vel ex libro fortasse, *φοιτεῦσιν*. Scilicet Buttmanus nihil nisi hoc; in libro ms. Bekkeri esse *φητῶσιν*, et supra scriptum *φοι.* at in Annotatt. Etymol. Gud. loco sup. laudato *φοιτεῦσιν* exhibetur. *φοιτέειν* formam in Thaletis apud Diogenem Laertium epistola, et apud Herodotum observaverunt alii, ego, ut exemplum apponam ex poetis unum, apud Nonnum I. 321. ἐπεφοίτεε. Utitur altera forma, ἐφοίτα, Callimachus, sed ubi suadebat metrum, h. Dian. 193. Fragm. XXVI. φοιτασεῖ Lav. Pall. 130. ambiguum. Non progredior ultra. Periculosa coniectura foret, ad explendum versum, haec: γαιοφάγοι (ex Nicand. Ther. 784.), vel γαιοφάγους, οἷοί τε βιοπλ. etc. Fortasse post *φοιτεῦσιν* poeta persequeretur descriptionem mendicorum, eratque in ea descriptione γηφάγοι vocabulum. E. g. ut de multis modis, quibus nectenda esse hoc fragmentum et XLI*. coniicias, unum tentem, qui primus in mentem venit, ita: — ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον, locupletibus pariter atque infortunatis, *quales per agros vagantur errones, miseri, γηφάγοι*. Ex descriptionibus mendicorum apud Manethonem III. 249. sq. V. 129. VI. 581. 656. ad Callimachum adhibeantur haec: πτωχοὶ πανδήμιοι, et ἀλῆται, Homericum utrumque.

Occurrit Hecale Theseo. Utrum expectanti et visere Hecalen paranti, de qua fortasse aliquid audiverat, an forte fortuna, vel quod ipsa accedere Theseum comperisset, pro certo dici nequit. Sed obviam se Theseo obtulisse Hecalen, duo insignia Fragmenta CXXIV. et maxime CXXV. produnt. Quorum illud accurate pertractavi in Dissertatione critica, Annal. Acad. Rhénanae p. 405. sqq. unde apponere recte scriptum atque auctum ex Toupîi (Emendd. in Suid. P. III. p. 77. Vol. II. vel p. 559. Tom. I. Lips.) meaque emendatione, satis habeo:

ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίηθεν
μεμβλωκὸς πῖλημα περίτροχον ἄλλαρ ἔκειτο
ἴδεος ἐνδίοιο.

Fragm. CXXV. ita se habet:

ἔπρεπέ τοι προέχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη,
ποιμενικὸν πῖλημα, καὶ ἐν χειρὶ χαῖον ἔχουσα — .

Ex Hecale utrumque esse Valckenarius coniecerat in Theocr. Adoniaz. p. 544. B. C. Fragmentum CXXV. continuare videtur, quae est probabilis Eldikii Suspicionum Spec. cap. IV. itemque Boissonadii in Callimacho p. 203. coniectura, Frasm. CLXXXI. sic:

ἔπρεπέ τοι προέχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη,
ποιμενικὸν πῖλημα, καὶ ἐν χειρὶ χαῖον ἔχουσα,
καὶ ῥα παρὰ σκαιοῦ βραχίονος ἔμπλεον ὕλπιν —

Quae omnia coniuncta eleganter factam descriptionem imaginemque Hecales efficiunt. Atque callide hoc institutum fuisse a Callimacho quisque fatebitur, ut, quum Thesei imaginem exhibuisset, nunc Hecales quoque habitum diligenter scriptum proponeret. Verum quod coniuncta illa dixi omnia, non statim apparet quo fuerint modo coniuncta. Sunt duo fragmenta ita inter se similia: ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ — πῖλημα περίτροχον, et προέχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη, ποιμενικὸν πῖλημα, ut non statim unum excipere potuisset alterum, sed ut intervallo quodam diremta fuisse videantur. Accedit, quod etiam *baculi* iterata fuit apud Callimachum mentio, si recte Hemsterhusius ad Callim. ed. Ernest. p. 439. adstipulante in Epist. crit. II. ad Callim. h. Iov. 22. (et Epistt. Tittmann. p. 21.) Ruhnkenio, Callimacho et Hecalae vindicavit hoc e Suida v. Ὀρχή:

γέντο δ' ἐρείκης
σκηπῆνιον . . . ὃ δὴ πέλε γήραος Ὀρχή.

Quod nunc est Frasm. CCCCLXXXIV. ed. Blomfield. Dispono omnia ita. Primum descriptio erat Hecales exitum parantis e domo sua. Ibi Frasm. CXXIV. legebatur:

ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ etc.

et

γέντο δ' ἐρείκης

σκηπάνιον etc.

ad quae verba bona est observatio Hemsterhusii: *Haec autem de ipsa Hecale dici puta ad Theseum invisentem prodeunte.* Tum poeta, versibus aliquot interiectis, ubi apparebat Theseo et consistebat coram Theseo, quasi ipse admirans simplicem sed mundum atque concinnum mulieris habitum, utque placuisse Theseo eum habitum significaret:

ἔπρεπέ τοι προέχουσα et. quae seq.

Caeterum ad Fragm. CXXIV. nihil habeo quod addam olim disputatis, nisi hoc Toupio Emendd. in Suid. P. V. Vol. III. p. 137. (T. II. p. 253. ed. Lips.) observatum, ad idem fragmentum illud respexisse videri Suidam in Μέμβλωκε — μεμβλωκός, παραγενόμενον, καὶ μετ' ἐπιμελείας κατασκευασθέν. et, si hoc tanti sit ut observetur, apud Suidam in Πίλημα inventam a Toupio veram distinctionem Πίλημα περίτροχον περιφερὲς σκ. confirmare codicem A. Gaisfordii. περίτροχον vocabulum praeter eos, quos ibi monstravi, usurpant Dionysius Perieg. 987. Cynegeticorum scriptor IV. 90. et saepe, variis in rebus, Nonnus, eiusque asseclae Ioannes Gazaetus, Paullus Silentarius. παρμέμβλωκεν praeter Homerum, Apollonius IV. 1167. καταβλώσκειν, ἀποβλώσκειν, idem I. 322. IV. 227. et III. 1143. προβλώσκειν Oppian. H. II. 252.

In illo γέντο δ' ἐρείκης etc. quod ad versum deest, non uno modo suppleunt viri eruditi. Kusterus ad Suidam non feliciter: σκηπάνιον, τὸ μὲν οἱ χαλεποῦ πέλε γ. ὁ. Toupius Emendd. in Hesych. P. IV. p. 161. ad glossam Hesychii Ὀκχνη, vel potius Ὀκκῆ, ex hoc ipso Callimachi loco petitam haud dubie, ita: σκηπάνιον, πονόεντος ὃ δὴ π. γ. ὁ. Mihi simplicissimum videbatur

σκηπάνιον χεῖρεσσιν, ὃ δὴ πέλε γ. ὁ.

Usitatum est, ad γέντο addi χεῖρι: Hom. II. XVIII. 476. 7.

Callimachus h. in Cer. 44. Apoll. Rhod. IV. 225. Neque obstat, ut puto, quod aliquis obiiciat, manibus, *χείρεσσιν*, opus esse, si quis inniti baculo velit: quae Homeri apud Christodorum v. 343. 4. sane haud insuavis imago est: at ad arripiendum baculum (*γέντο*) unam satis manum esse. Sic Theseus *χείρεσσιν* usus erat, ubi una sufficiebat, Fragm. LI. b.* *χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδῆψιον ἄορ*. Vel si quis forte dicat, ibi non tam de arripiendo, quam de tenendo, extollendo atque infligendo utraque manu, ut gravior ictus esset, gladio agi: Agamemno certe Homericus *χείρεσσιν* utitur, ubi satis erat *χειρί*, Iliad. III. 271. XIX. 252. *Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν*. Vel, ut aliquid dicam argutius, quid si consulto Callimachus *χείρεσσι*, non *χειρί*, scripserit, ut significaret debilitatem ac trepidationem senilem? Pro δὴ possis etiam οἶ, sic: ὃ οἶ πέλε γήραος ὀκλή, ut est in Lav. Pall. 127. *μέγα βάκτρον, ὃ οἶ πόδας ἐς δέον ἄξει*. Hecales imago fortasse ante animum versabatur Apollonio, ubi Polyxo describitur *τροφός*, I. 669. *γῆραι δὲ ῥιγκοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι, βάκτρον ἐρειδομένη*. Certe Scholia ibi *ῥικνόν* Callimacheam esse *λέξιν* monent, probantque fragmento Hecales alio, paullo post tractando, in quo et ipso baculi mentio. Cf. Apollonius II. 198. de Phineo: *βάκτρο σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ἦε θύραζε*. Mitto alia, quibus nihil probatur nisi hoc, baculo uti senes. Ruhnkenio quidem illa ipsa Callimachea, *γέντο δ' ἐρείκης* etc. Ovidius *transulisse* ad Philemonem et Baucidem videbatur, VIII. 693. ubi est *parent ambo, baculisque levati Nitantur longo vestigia ponere clivo*. Nonno baculum *γηροκόμον* dicitur VII. 44. XI. 354. XIV. 101. De *ἐρείκη* aliquid Iacobsius ad Quinti Maecii Epigr. VII. 5. Anal. II. p. 238. qui laudat Schneiderum ad Nicand. Alexiph. p. 345. sed addendus idem Schneiderus in Lex. gr. *ῶκκησεν* Callim. h. Iov. 23.

In Fragmento CXXV. *προέχουσα* attigi Cap. III. ubi de crasi apud Callimachum. *προέχουσα* maluit hoc loco Calli-

machus, quia a *πό* genitivus pendet *κάρης*; *προῦχουσα* h. in Del. 218. ubi *πολύ προῦχουσα* est *praestantissima*. *προῦχοντος*, *προῦχουσα* Apollonius quoque IV. 1583. 1626. et Oppianus H. III. 460. Orpheus Arg. 379. 501. Manetho III. 225. 298. Ut taceam iisdem usurpata, Homero praeunte, *προῦτυπεν*, *προῦθηκαν*, *προῦτειναν*, *προῦφηνεν*, *προῦβαινε*. *τὴν κάρην*, genere feminino, bis ausus est Callimachus, in Coma Berenices: *σὴν τε κάρην ᾤμοσα*, *σὸν τε βίον*; et hoc loco, *κάρης εὐρεῖα καλύπτρη*, cuius non fuerunt memores, qui eam insolentiam attingunt, Sallierius in Thomam Mag. v. *Κεφαλὴ* p. 551. Valckenarius in Eleg. Catulli Callimach. p. 128. sq. Unum qui ita ante Callimachum, Theognidem, laudaverunt alii. Qui sequenti sint Callimachum, praeter Moschum IV. 74. duos habeo, Nicandrum Ther. 131. 249. Dionysium Perieg. 562. 1049. Vel tres, si numeranda est Sibylla XII. 63. *παρθενικὴν δὲ κάρην μυστηρίων ἑξαπατήσας αὐτὸς ἄναξ ὀλέσει δολίως*. quem locum non statim expedio. Dionysium quidem mireris, qui poeta etsi in universum tinctus est elegantia scholae Alexandrinae, tamen modum tenet, neque omnia insolenter dicta aucupatur. Usitatum *κάρη* neutrum ubique tenent Aratus, Apollonius, Oppianus; Nicander quoque multis locis. Callimachum quoque promiscue nunc *κάρη* neutrum, usitate, nunc, ubi commodum esset, insolenter *κάρη*, *κάρης*, *κάρην* scripsisse puto. *κάρη* Cynegeticorum I. 178. huic scriptori condonabimus, nisi *κάρη* restituendum, ut idem III. 506. Sed video dicendum esse, qua nos argumentatione ducti tam hoc quam superius fragmentum CXXIV. ad Hecalen referamus. Eius argumentationis vis praecipua et quasi nervus in Fragmento CXXV. est, quod de femina accipiendum esse diserte docet *ἔχουσα*. Hinc, quum ita sint sibi similia *κάρης εὐρεῖα καλύπτρη* et *πίλημα περίτροχον* Thessalicum, ut videantur eandem rem significare, etiam Fragmentum CXXIV. de femina, et quidem de **Hecale** accipimus. Non inusitatum autem feminis fuisse,

pileo uti Thessalico, iis quidem, quae versabantur in publico, Ismenae exemplo Sophocleae probamus. Et Iridis apud Sophoclem in Inacho, *κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς*: non neglectum Valckenario in disputatione de pileis, Adoniaz. p. 345. B. Addo Ioannem Gazaeum v. 660. (II. 502.) ubi describitur *Θαλυσιάς* cum insignibus operis sui, aristis, sudore: *κάρη δ' ἐκαλύπτετο πῖλῳ*. Post haec apparet, *ποιμενικόν* quum dicitur *πῖλημα* illud, id non esse proprie intelligendum: feminae enim non sunt *ποιμένες* proprie. Scilicet primum ac proprie pileis istis utebantur *ποιμένες*, deinde inter feminas, ut dixi, eae, quibus aliquid foris agendum, ut arcerent ardorem solis. Neque *χαῖον* proprie accipiendum de baculo *pastoritio*. Sed qui attente legerit Scholia Apollonii, ex quibus erutum fragmentum est Callimachi, IV. 972. fortasse hoc totum negabit, *χαῖον* proprie fuisse baculum *pastoritium*. Verba sunt haec: *χαῖον ἐστὶ καμπύλη βακτηρία, ἣ οἱ ποιμένες χρῶνται. Ἀμερίας δὲ ψιλὴν ἀπέδωκε ῥάβδον. Καλλίμαχος· ἐπρεπέ τοι* etc. Neque quod additur ex Alcmane, vim probandi habet. Incurvum fuisse *χαῖον* credibile est, ut erant *τῶν ἀγροίκων*, observante Casaubono ad Theophrast. cap. *περὶ ἀρεσκείας* p. 171. sq. Neque indignum observatione *καλύπτρη*, quo vocabulo caeteri plerique certa quadam significatione utuntur, Callimachus generali, *tegimentum*, hic et Fragg. CXLII. Theocriti locum non recorder, cuius imitationem esse in verbis *ποιμενικόν πῖλημα* Casaubonus (Callim. Ernest. p. 492.) annotaverat.

Denique probabilem dixi Eldikii Boissonadiique coniecturam, Fragg. CXXV. annectentium Fragg. CLXXXI.

καὶ ῥα παρὰ σκαιοῦ βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν.

Omnino decet Hecalen hic apparatus, *ὄλπις* sive *ὄλπη*: de qua praeter Casaubonum ad Theophrast. π. *ἀρεσκ.* p. 169. cf. Interpretes Hesychii et Toup. Emendd. in Suid. P. IV. p. 444. (T. II. ed. Lips. p. 29.) *ὄλπην* sive *ὄλπαν* Theocritus II. 156.

Nicander Ther. 80. 97. Leonidas Tarentinus, Crinagoras, Archias. Ὀλπιδος Theocritus XVIII. 45. Meminit fragmenti Callimachei Casaubonus, ubi morem sacculos atque alia gestandi e brachiis pendentia illustrat, ad Theophrast. π. ἀγροικίας p. 153. *Callimachus de quodam qui ampullam oleo plenam ad brachium pendentem gestabat, Καί ῥα* etc. Non puto autem quaerendum esse, quo Hecale consilio, quum obviam iret Theseo, ampullam suam assumpserit. Voluit Callimachus totam talem sistere, qualem vulgo, quoties prodibat, videre consueverant vicani. Neque male quemquam habere debet ἐν χειρὶ et oppositum παρὰ σκαιῷ βραχίονος. illam prius dictam *dextram* esse sponte intelligitur. Frustra, si quid video, ab hac quidem parte Ruhnkenius Epist. crit. II. p. 205. impugnat Brunckii in Apollonio II. 119. coniecturam: αἶψα μέγαν τεταγὼν πέλεκυν χειρὶ, ἥδὲ κελαινὸν ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέροος. Cf. Hom. Iliad. XVIII. 476. 7. γέντο δὲ χειρὶ ῥαιστῆρα κρατερήν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράγορην. Alter modus is est, quo de eodem Ancaeo Apollonius I. 168. utitur: βῆ δ' ὄγε Μαιναλίδης ἄρκτου δέροος, ἀμφίτομόν τε δέξιτερόν τε πάλλων πέλεκυν μέγαν. ubi divinandum, pellem fuisse in sinistra parte. cf. Theocrit. XXV. 206. 7. Nexum, si sunt Fragmenta CXXV. et CLXXXI. coniungenda, talem quendam fuisse necesse est: *Decebat prominens e capite latum tegimentum, pastoralis pileus: et in manu χαῖτον habens, et e sinistro brachio pendentem ampullam*, concinnam imaginem rusticae simplicitatis exhibebat Hecale. vel aliquid simile. Unum me morabatur in hoc nexu, καί ῥα. καί ῥα Epicorum, inde ab Homero, etiam recentiorum, et qui fuerunt post Callimachum, non solet copulare simpliciter, sed novam sententiae conversionem indicat: ut plerumque graviori interpunctione opus sit ante καί ῥα, non comate. Ut Callimachus, si quis exemplum expetat, h. in Iov. 28. Ubi propius ad significationem simplicis copulae accedit καί ῥα, hoc tamen observari video, ut suum membro illi, quod

a καί ῥα pendet, verbum sit. Ut his exemplis, Apollonii II. 640. 717. IV. 918. Orphei Argonautae, qui in brevi carmine hac particularum coniunctione utitur saepissime, 105. 444. 448. 513. 1288. et καί ῥά τε Theocrit. XXV. 191. Qui sic simpliciter ad coniungenda nomina duo καί ῥα dixerit, ut est χαῖον ἔχουσα, καί ῥα — ὅλπιν, unum habeo Manethonem V. 244. Nunc, dum coniuncta lego ac relego Fragmenta CXXV. et CLXXXI. non displicet sic positum καί ῥα, neque sua quadam vi carere videtur. Nam vim aliquam inesse necesse est: pro simplici καί a bono scriptore καί ῥα dici nequit. Posita autem vis est in eo, quod ampullam sinistri brachii poeta tamquam rem novam, et de qua ipse non cogitasset antea, infert atque inserit. Advertit animum singularis, sed fortuita illa, Hecales, qualem introduxit Callimachus, cum habitu Cynicorum similitudo, quem descriptum habes in epigrammatis Leonidae Tarent. X. XI. LIX, et Archiae XXXIV. (Anth. Palat. I. p. 282. 284. 325. 326.) σκήπτωνα sive βάκτρον, ὅλπην, πῖλον. Ita enim πῖλον enumerat inter reliqua Leonidas, ut hoc quoque non inusitatum Cynicis insigne fuisse dicas. At alia ratio πῖλου est eius, quem singulari de caussa gestat Menippus Luciani in Necyomantia cap. 1. et 8. Rursus formam quod attinet, pileo Hecales similis erat Menippi, ut Suidas, vel Menedemi, ut Diogenes Laertius tradit, Furiam repraesentantis, πῖλος Ἀρκαδικός: de quo Boettigerus in libro cui titulum fecit, die Furienmaske, p. 33. sq. et p. 123. Fragmentum CLXXXI. praeter Etymologum habet Lex. Reg. Ms. Albertii ad Hesych. v. Ὀλπα. et habet Zonaras Tittmanni p. 1444. ita scriptum: Καλλίμαχος· περὶ σκαιοῦτο βραχίονος ἔμπλεον ὅλπιν. Inter Elegiaca Callimachi illud reposuit Valckenarius, p. 294.

Addam incerta.

γρήϊον εἶδος ἔχουσα.

Choeroboscus περὶ ποσότητος Cod. Barocc. 50. f. 177. in Mu-

seo Philologico Cantabrig. N. IV. Novemb. 1852. p. 113. — οἶον γραῦς. γραῖος καὶ γρηῖος παρὰ Καλλιμάχου· γρηῖον εἶδος ἔχουσα, τοῦτ' ἐστὶν γραός. ubi vir doctus monet idem fragmentum sine nomine poetæ in Etymologico M. legi p. 603, 23. Add. Etymol. Gud. p. 407, 41. Variat nonnihil scriptura. Et hoc quidem haud dubie rectius, quod apud Etymologos scribitur γραῦς γραός γραῖος, — at γρηῖδιον in Etymol. Gud. falso haud dubie.

γραυῖς γραυῖδι Fragm. CCCXXVI. Valckenarius in Theocr. Adoniaz. p. 351. B. mutato accentu, γραυῖς.

Ad congressum Thesei et Hecales facere opinabar fragmentum Callimachi, quod apud Herodianum περὶ μνημονεύου λ. p. 28, 5. ita scriptum: ἤλθον εἰς ὄβδην, in Bekkeri Anecdotis II. p. 942, 7. ita: ἤλθες ἐσόβδην, legitur, scribendum aut ἤλθεν ἐσόβδην, aut, ut sit apostrophe, ἤλθες ἐσόβδην. vel ἤλθον ἐσόβδην: venerunt in conspectum, unus alterius. Est etiam ἐσόβδην apud Apollonium de adverbio, Anecd. Bekk. II. p. 611, 28. et Hesychius haud dubie ex eodem loco: Ἐσόβδην· εἰς ἐμφάνειαν. unde corrigendus Favorinus, apud quem ἐσόβδην habetur. Verum id quum agebam, et quum primum egi, multa cum dubitatione egi, ut qui sentirem multis occasionibus multisque narrationibus apta verba esse: et nunc eo consilio opinionationem meam commemoro, ut vanam fuisse demonstrem. Namque Etymol. M. v. Ὀβδην haec praebet sine auctoris nomine, sed manifesto ipsa Callimachi verba: Μούσῃ γὰρ ἤλθεν ἐσόβδην. Quod si quis recepta probabili Sylburgii emendatione, Μούσῃσι, de Thamyra dictum fuisse, vel, si fuerit ἤλθον, de filiabus Acheloi coniiciat, certe non inepte faciet. Felicior tamen coniectura, ni fallor, ipsum de se dicere Callimachum:

Μούσῃσι γὰρ ἤλθον ἐσόβδην:

in prooemio Αἰτίων.

De Hecale conspiciente Theseum accipi posse ἥ δ' ἐκόησε, τοῦντεκεν Αἰγέος ἔσχεν, observavi Cap. III. p. 570. Sed prae-

valet mea ibi disputatio, qua de Aethra accipienda esse ea verba doceo.

Oblitus sum ad Fragmentum XLI.* *τῶν δέ ἐ πάντες ὀδῶναι ἦρα φιλοξενίης· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον*, apponere, quem I. Kuhnius ad Aelian. V. H. XIV. 14. comparat, locum Homericum Il. VI. 13. sq. de Axylo: *ὃς ἔναιεν ἐϋκτιμένην ἐν Ἀρίσβῃ, ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν· πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῶν ἐπὶ οἰκία ναίων*. Quae obversata esse diligentissimo Homeri lectori Callimacho non inepte statueris. Deinde si quis forte scire cupiat, quomodo Callimachum viri docti ante restitutum a Valckenario *ἦρα* acceperint, ita acceperunt H. Iunius in proverbio *Hecales coena*, et cum Iunio A. Schottus Obs. poet. II. 29. et Gonsalius in Petron. c. 135. itemque Kuhnius, ut iungerent *φιλοξενίης στέγος ἀκλήϊστον*. Bentleius vero ita: *τῶν φιλοξενίης*, i. e. *ἐνεκα φιλοξενίης*.

V.

Theseum hospitio excipit Hecale. Insignis pars carminis, in qua Callimachum multa cum diligentia et cum sua voluptate elaborasse credibile est. Habuit autem ante oculos fabulam ab se ipso tractatam similem vel potius geminam, Molorchii, qui, ut Hecale Theseo, taurum debellaturo Marathonium, ita ante proficiscenti contra leonem Nemeaeum Herculi hospes agresti hospitio fuerat. Animadvertit similitudinem Heynius ad Apollodor. II. 5, 1. Me de Molorcho primum admonuerat Nonnus, ubi de Broncho, hospitium Baccho praebente, XVII. 52. s. *οἷα Κλεωναίοιο φατίζεται ἀμφὶ Μολόρχον, κείνα, τάπερ σπεύδοντι λεοντοφόνους δι' ἀγῶνας ὥπλισεν Ἡρακλῆϊ*. Exitus fabulae dissimilis. Molorchum enim superstitem reperit redux a pugna Hercules. Sed tamen sacrificium fuit, ut in fabula Hecales. Apollodorus: *καταλαβὼν δὲ τὸν Μολόρχον ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν ἡμερῶν ὡς νεκρῷ μέλλοντα ἰδὼ*

ιερεῖον ἐναγίζειν, Σωτῆρι θύσας Διὶ, ἦγεν εἰς Μυκῆνας τὸν λέοντα. Convenerat Molorchum inter et Herculem, ut si sospes ante diem tricesimum redisset Hercules, Iovi Σωτῆρι; sin occubisset, ipsi Herculi, tamquam ἥρωι, sacrum fieret. In quo mirum tam longum temporis spatium, triginta dierum, quum a Molorcho breve Herculi iter ad perdomandum leonem fuisse videtur. Verum hoc melius Capiti VI. extr. reservabitur, ubi quaerendum, quam diu Theseus, postquam Hecalen reliquisset, in tauro occupatus fuerit. De Molorcho testimonia Servii, Philargyrii ad Georg. III. 19. Statii bina, veterumque Statii interpretum, Martialis, collegit Broukhusius ad Tibull. IV. 1, 15. Sunt et alia: Statii Silv. III. 1, 29. Martialis IV. 64, 30. Stephani Byz. in *Μολορχία*, Anonymi Allat. apud Heynium ad Apollodorum; conspirantium cum Servio et cum Statii interprete Mythographorum A. Maii, I. 52. et II. 160. Quod sine teste Gyraldus in Hercule p. 574. E. G. tradit, clavam accepisse a Molorcho Herculem, testantur Scholia in Germanicum e Nigidio: v. Nigidii Fragm. in Rutgersii V. L. p. 278. Pomponius Sabinus p. 165. unde suum de inebriato Hercule, per se fide haud indignum, habeat, non constat. docet ita: *Hercules interemto leone hospitatus fuit apud Molorchum, et illic inebriatus.* in quo etiam ordinem rerum inversum animadvertes: nam epulae hospitales haud dubie ante pugnam fuere, ut alii tradunt; post pugnam peractum est sacrificium illud, in quo ut fuerint epulae, fuerunt res secundaria. Gravior omnibus testis nostram quidem in rem, qui in Callimacho versamur, laudatus Hemsterhuisio in Callim. ed. Ernest. p. 418. Probus est, ad Georgicor. locum quem dixi, ita narrans: — *Lucos Molorchi Nemeaea dicit. Molorchus fuit Herculis hospes, apud quem is diversatus est, cum proficisceretur ad leonem Nemeaeum necandum. Qui cum immolaturus esset unicum arietem, quem habebat, ut Herculem liberalius acciperet, impetravit ab eo Hercules, ut eum servaret, immolaturus vel victori tanquam Deo, vel victo*

et interfecto [leone], cum solutus esset [vel] odio Iunonis, . . . ne ei coelestes honores contingerent: [vel] fatigatus, experrectus mira celeritate damnum correxit, sumptaque apia- (vulg. picea) *corona, qua honorantur, qui in Nemeaea vincunt, supervenit [Itaque et] Molorcho paranti sacrificium Manibus, ubi et arietem (vulg. aries) immolaturus erat. Inde Nemeaea instituta sunt. postea Archemori Manibus sunt renovata a septem viris, qui Thebas petebant. Sed Molorchi mentio est apud Callimachum in Aetion libris. Dedi quae leguntur in edit. Virg. Venet. A. Vellutell. 1534. et Basileensibus H. P. 1561. 1575. sed correcta a me leviter et distincta signis quibusdam, quibus significo, nunc quid delendum sit, nunc ubi aliquid excidisse statuendum sit, ut probabilis efficiatur narrationis ordo. Quod uncis inclusi, ut deleatur, leone, fortasse melius servabitur, ut scribatur: *vel victo et interfecto a leone*, eandem in sententiam. Corruptit autem Probus iste concinnitatem fabulae antiquae, immiscetque nescio quid moris novitii, dum omittit Iovem Σαρῆρα, et sacrificandum fuisse Herculi aut vivo et victori tamquam deo, aut victi mortuique manibus narrat. Nisi ita aliquis statuatur, *Victori* quum scriberet Probus, voluisse eo vocabulo graecam vocem Σαρῆρ interpretari. Post *contingerent* manifesto lacuna est. Atque assequutus sum, nisi fallor, coniectura, quid exciderit, Pomponium adhibens, quem pleniore usum esse codice Probi existimo. Saepe Probo utitur, docetque ex Probo Pomponius. Tale quid scripserat Probus: *ibique multo vino fatigatus, experrectus* et quae seq. *vinitorem* Molorchum diserte dicit Enarrator Statii apud Barthium. Ut appareat, hominem quantumvis pauperem, vini tamen tantum praebere potuisse, quantum satis superque. Haec igitur, quae sunt apud Probum, omnia, ut puto, exposuerat in Aetiis Callimachus. Quo ille consilio, et qua opportunitate, dictum est Cap. II. p. 553. Quem in finem intentus, ipsam pugnam Nemeaeam breviter tantum attigerat: quod*

ex ipsa Probi brevitatem colligo, pugnam obiter tantum commemorantis ita: *mira celeritate damnum correxit*. Nam de Probo ita iudico, Probo non huic, quem nunc habemus, sed antiquiori auctori grammatico ante oculos fuisse librum Callimachi. Hinc quae superest dubitatio et quaestio, indicata a Gyraldo l. l. p. 575. B. quo Probus iure *piceam* coronam usitatam esse in Nemeis scribat, quum reliqui omnes *apium* consecratum fuisse Nemeis tradant, etsi facile tolleretur atque componeretur, si quis a Callimacho ibi primum institutis propter Herculem Nemeis *piceam*, renovatis propter Archemorum *apium* attributum fuisse coniiceret: tamen non audeo in hoc aliorum auctorum silentio eam coniecturam facere. Praesertim quum communem de proprio Nemeis apio sententiam ipse Callimachus, atque ipse adeo apud Callimachum Hercules Callim. Fragm. CIII. (ex insigni Plutarchi Sympos. V. 3. disputatione, ubi etiam Euphorionis versus, quos recte eandem in sententiam accipit Meinekius p. 113.) profiteatur. Quare quum ne Probum quidem peccati insimulare non idonea de causa debeamus, facillima emendatione *apiaciam* reposui: quo vocabulo Hyginus Fab. LXXIV. utitur. Paullo post vulgatum *ubi et aries immolaturus erat*, alius fortasse ita corrigi maluit: *ubi et aries immolatus erat*, vel *immolatus est*. Rursus ex Probo est haud dubie, quod ad Tibull. l. l. Bernardinus Cyllenius Veronensis scribit: *De hoc (Molorcho) Callimachus meminit in oethicon libris*, sic, *oethicon*, in ed. Tibulli Vernet. 1487. unde postea (ed. Lutet. M. Orry 1604.) *HOION* factum. De Molorcho qui veteres ante Callimachum dixerint, non constat. Fortasse iam recondita tempore Callimachi fabula fuit. Certe quod eius tam frequens apud poetas recentiores, latinos, mentio est, quam vidimus frequentem esse, id totum Callimacho deberi existimo, cuius scripta, Aetia maxime, doctis illustrata Theonis et Epaphroditii commentariis, quasi quidam thesaurus mythorum atque antiquitatum

etiam Romanis paullo doctioribus fuere. Ut Hecalen monui quibus nota fuerit, iis e Callimacho fuisse notam.

Tam similes fabulas, Molorchum et Hecalen, quum idem poeta tractaverit, illam prius, quae mea est de temporibus carminum Callimachi sententia, in Aetiis, postea Hecalen, quaerat aliquis, quomodo curaverit Callimachus, ne ipse sui nimis videretur similis, aliisque repetitione earundem rerum molestus. Ad eam quaestionem facilis parata responsio est. Primo de Molorcho narrationem in Aetiis totam brevem fuisse, si comparetur longitudo Hecales. Deinde fuit in Molorcho proprium ei fabulae illud de ariete, cui parcere iuebatur pauper hospes; fuit, si recte conieci, de vino eoque multo: de epulis rusticis, olivis, serpyllo, soncho, crethmo, aliis, ea fuisse diligentia expositum, quam videbimus in Hecale, nihil est quod suadeat.

Fuerunt alia celebrata a poetis mythographisque hospitia. Ut quod Tibullus iuxta Molorchum commemorat, Icaris. Icaris Erigonaque: de quo Nonnus lib. XLVII. alibi. Tum Celei et Metanirae Triptolemique, de quibus idem Nonnus non uno loco. Partem fabulae de Celeo et Metanira ipsi minime ignotae (Alexiph. 130. Ther. 486.), maxime *κρυεῶ* illum, Nicander *Ἑρεσιονμένων* libro IV. ad Mismen quandam traduxerat: Antonin. Liberal. XXIV. Ovid. Metam. V. 438. sqq. ibique Argumentum vetus, in quo: *Ceres — aestu torrida ad casam cuiusdam anus nomine Mismes devenit*. Nota Baubo. Phytali Cereri (Pausan. I. 37, 2.), Phytalidarum Theseo experta hospitalitas. Pelasgi, qui Cererem exceperat: Pausan. I. 14, 2. Mysii, qui eandem: Pausan. II. 18, 3. 55, 4. Lycaonis, Tantali, Phlegyarum, quos congerit Nonnus libri XVIII. initio. Ut taceam Hyrieum (Nonn. XIII. 97.), Amphictyonem (Pausan. I. 2, 5.), et Cadmi (Nonn. II. 666. V. 119. sq. VIII. 253.) et Pelei nuptias. Nobis nunc ea tantum exempla memorabilia, quibus aliquid peculiare, quo ad fabulam Hecales accedant propius. Sic Staphyli fabu-

lae apud Nonnum lib. XVIII. ea conformatio est, ut Nonno Callimachum et Hecalen in animo fuisse ista fingenti credibile sit. Staphylus, qui quidem iam ante Perseum exceperat (v. 290. sq.), Bacchum magnifice acceptum dimittit; ipse, dum Assyriam peragrat Bacchus, moritur: 327. sqq. Bacchus sero redit, *μνηστὴν ἔχων Σταφύλοιο φιλοστόργοιο τραπέζης* (336.), mortuum invenit, lugentes propinquos consolatur; in honorem mortui ludos musicos celebrat, lib. XIX. Qua opportunitate similiter conformatata inseritur fabula Celei, XIX. 80. sqq. Celeus, hospes Cereris, mortuus; Ceres *νεοδμήτω παρὰ τύμβῳ* consolans Triptoleum, Metaniram. Deinde quae paupertate ac tenuitate hospitii similia hospitio sunt Hecales. Et Celei Metaniraeque fortunam, quae splendida secundum veteres poetas, ad humilitatem ac paupertatem solus fortasse Ovidius depressit, Fast. IV. 507. seqq. v. maxime 509. sq. et 545. *Mox epulas ponunt, liquefacta coagula lacte, Pomaeque, et in teneris aurea mella favis.* Pauper Misme anus. Tenuitatem coenae Icariae indicat Nonnus XLVII. 39. *ὀλίγη ξείνισσε τραπέζῃ*, sed non moratur ea in re. Aptiora sunt ad Hecalen, quae Ruhnkenii felix diligentia adhibuit: Philemon et Baucis Ovidii lib. VIII. et Bronchus, Bacchi hospes, apud Nonnum XVII. 37. seqq. Vid. de Philemone et Baucide Ruhnkenius in Epist. crit. II. p. 186. ad Call. Fragm. 237. et 246. itemque ad Call. h. Iov. 22. et rursus in Callimacho Ernestii ad Fragm. CCCCLIX. ubi obiter Casauboni errorem et Nic. Heinsii castigat, qui Baucidis mentionem apud Callimachum in *Αἰτίοις* fuisse dixerant. De Broncho idem in Epist. crit. II. p. 179. ad Call. Fr. 50. Et hoc quidem certum puto, obversatam esse tum Ovidio tum Nonno Hecalen Callimachi. Quam recte Ovidius hoc vel illud ex Hecale *transtulisse* ad Philemonem et Baucidem dicatur, dubium est. Nos ordinem maxime rerum, quem observat Ovidius, sequuturi sumus in ordinandis fragmentis Callimachi. Nonnum, quem imitatore Callimachi, hoc est verbo

rum Callimachi, aliunde novimus, *plura* ex Hecale ad Bronchum *traduxisse*, facilius crediderim. Neque mirabitur quisquam, quod Hecales nullam mentionem faciat Nonnus, sed Molorchum proferat exempli caussa. Potuit Nonnus Molorchum exemplo uti, quoniam aptius virum comparari cum viro, quam cum femina hospite, et nihilominus res, verba, mutuari ex Hecale Callimachi. Cum Molorcho commune Broncho est, quod uterque parcere iubetur, ille arieti, hic ovi. Nonnus: ὄϊν δ' ἄψανστον ἐάσας, ποιμενίην τινα δαῖτα θελήμονι θῆκε. Ἀναίῳ, τεύχων δεῖπνον ἄδειπνον ἀδαιτρεῦτοιο τραπέζης, οἷα Κλεωναίοιο φατίζεται ἀμφὶ Μολόρχον, κείνα, τάπερ σπεύδοντι λεοντοφόνους δι' ἀγῶνας ὥπλισεν Ἡρακλῆϊ. Quamquam Bronchum Nonnus aliquanto locupletioremolorcho facit, qui unicum habebat arietem; et Philomone, qui unicum anserem.

Apud Callimachum modesta domus sive casae cum suppellectile sua humilitas, tum coenae apparatus simplex et rusticus, sed mundus, cum accurata singulorum ferculorum etiam eorum, quae tritissima, minutissima, enumeratione, imaginem praebebant snavissimam, in qua luculenter eminus ingenium inprimis aptum talibus rebus Callimachi credibile est. Ne nimis horridum hospitium, victum supra modum vilem fuisse putes, ipsa illa rerum, ad apparatus coenae, quantumvis tenuem, pertinentium copia, quam testantur fragmenta, admonet. Deinde pauperem dici Hecalen, mendicam vel egentem non dici, neque in egentem cadere, quod de nota viatori omni hospitalitate Hecales ipse tradit Callimachus, observatum est in Prolegomenis p. 11. Quare nimium dicunt, ut unum alterumque commemorem, Turnebus Advers. I. 15. XXVI. 7. Meursius in Theseo c. 10. quum *mulierem pauperrimam, anum pauperrimam, anum admodum pauperem* dicunt. Nunc, quando de eleganti tabula Callimachea nihil nisi fragmenta supersunt, non pauca quidem illa, sed disiecta, et ex quibus difficile est unam cuiusvis inuenti

perspicuam imaginem efficere, circumspicientibus exemplum, quod umbram quasi artis Callimacheae exhibeat, praeter elegantem Ovidii narrationem de Philemone et Baucide, Moreti maxime commendo iucundam in re tenui diligentiam atque ubertatem. Tum Germanis facile in mentem veniet idyllium tripartitum I. H. Vossii. Hinc est quod Hecalen proximam fuisse tenuitati ac suavitati poesis bucolicae dixi. Ea observatio duplex est. Nam et pars carminis haec, in qua nunc constitimus, tota naturam generis bucolici habet, et argumenti heroici, quale est devictus a Theseo taurus Marathonium, cum humili scena, deverticulo agresti, more rustico coniunctio, admodum felix illa, singularem efficiebat totius carminis proprietatem virtutemque. Similis res in carmine Theocriti XXV. cui aptam appellationem, epos bucolicum, Hermannus invenit. Quamquam nec ab antiqua poesi epica heroum cum hominibus rusticis congressiones, et vitae pauperum imagines alienae fuerunt.

Addat aliquis cogitando trepidam sedulitatem, blanda verba bonae hospitae. Quarum rerum omnium testimonia vel vestigia supersunt, coniecturae ope, quae tamen fallere potest, in ordinem redigenda.

Primo salutatum in via Theseum introduxit in tugurium, rude illud haud dubie, et sine arte factum (*οἶκον ἄοικον*, ut Bronchi domum Nonnus), quod ipsa verba Callimachi, *καλιή*, et *τέγος*, paullo ante explicatum, loquuntur; et considerare iussit. *Fragm. CCXXXVII.*

τὸν μὲν ἐπ' ἀσκήντα κάθισεν.

Confidenter hoc statuo, ex more antiquo. *Odyss. XIV. 48.* *ὧς εἰπὼν κλισίηνδ' ἤγήσατο δῖος ὑφορβός· εἴσειεν δ' εἰσαγαγών, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας· ἐστόρεσεν δ' etc.* *Ovidius VIII. 639. Membra senex posito iussit relevare sedili; Quo superiniecit textum rude sedula Baucis.* Fragmentum illud ad Hecalen retulit, Ovidiumque admovit Ruhnkenius *Epist. crit. II. p. 186.* Quod apud Etymologum legitur: —

Καλλίμαχος καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν (ut editum a Boissonadio Callim. p. 115.), unde Sylburgius coniciebat: *καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα καθίσας, καί* fortasse corruptum est ex *Ἐκάλῃ*. Formam doricam *ἀσκάντα* quod attinet, illustrant se invicem tuenturque *ἀσκάντα* et *Fragm. CCCIV. ἀράχνα*, quod recte Toupus Emendd. in *Suid. P. III. Vol. II. p. 257. (I. p. 483. Lips.)* et Ruhnkenius *Epist. crit. II. p. 187.* pro genitivo accipiunt dorico. Ausa vides Callimachi.

Nostra nunc diaeteticæ eundo calefactum, vel alia vehementiori corporis commotione, statim bibere vetat, ne repente refrigeretur. Cuius cautionis etsi nullum ex poetis antiquis exemplum recorder, tamen providam curam Hecales decere videtur ad Theseum, quum ardens siti ex itinere potum arriperet, hoc est aquam, ut puto, admonitio:

Ἰσχε τέκος, μὴ πῖθι.

Fragmentum Callimachi nuper ex libello *περὶ βαρβαρισμοῦ καὶ σολοικισμοῦ* in codice Paris. 2552. a Boissonadio *Anecd. Gr. Vol. III. p. 239.* ex eodem libello in codice Barocciano a viro docto in Museo Philologico Cantabrig. N. IV. Novemb. 1832. p. 113. erutum. Verba sunt Grammatici: *Περὶ τὰς ἐγκλίσεις, ὡς παρὰ Καλλιμάχου Ἰσχε τέκος, μὴ πῖθι. προστακτικὴ ἀντὶ τῆς ὑποτακτικῆς* (ap. Boissonadium: *ἀνθ' ὑποτ.*) *τῆς μὴ πῖθις.* Et vera haud dubie Boissonadii sententia est, quem ibidem edidit, Herodianum *περὶ σολοικισμοῦ, p. 256.* verbis his: *ὑποτακτικὸν, μὴ πῖθις*, idem significare fragmentum Callimachi. Ex Hecale autem fragmentum esse, viri docti Angli coniectura est. Cui illud non placuerit, is aliam excogitabit occasionem. Veluti ut bibere Theseum vetet, antequam ipsa condimento aliquo miscuerit aquam.

Accedo ad locum periculosum, lubricam coniecturam. Fortasse Hecale Theseo non eo se loco, in quo tum habitabat, natam, sed aliunde advenisse, et divitem se olim fuisse narrabat. Nova res atque inaudita. Id tamen ut moliar, Fragmentum maxime CCCCXXVIII. facit, ut auctum est

a Buttmanno. Quod quum ante uno vocabulo *κολωνάων* constaret, quod ipsum vocabulum quomodo accipiendum esset, non satis liquebat ex verbis Suidae, quae supra Cap. II. p. 543. apposui, nunc plura exstant in Scholiis cod. Ambros. Q. ad Odyss. XIV. 199. Ἐκ μὲν Κρητῶν. ἀπὸ τοῦ Κρητῆ. καὶ τὰς Ἀθῆνας γὰρ ποτὲ ἐνικῶς ποτὲ πληθυντικῶς ὀνομάζει. τοῦτο δὲ ζημιώσας (ζηλώσας emend. Mai.) ὁ Καλλίμαχος τὸν Κολωνὸν ἐνικῶς καὶ πληθυντικῶς εἶπεν· ἐκ μὲν Κολωνάων τις ὁμέστιον ἤγαγε δῆμον τῶν ἑτέρων. Annotat Buttmannus: *Sola hucusque e Suida vox Κολωνάων inter fragmenta num. 428. relata erat. In fronte ἔκ με forlasse fuit, in calce ἐτέρων. Scena ut vides in Attica est; quare ad Hecalen refero.* Recte postremum, de Hecale. Semel colligam argumentationis, qua et ante nos alii fragmenta Callimachea non pauca ad Hecalen revocarunt, et nosmet ipsi revocare alia solemus, capita partesque. Quod primum est, quum magnam fuisse Hecales Callimacheae apud Grammaticos celebritatem, multum usum, certum sit, de quo in Prolegomenis p. 6. monitum, nullum est hexametro versu scriptum fragmentum, iis exceptis, quae alius titulum poematis prae se ferunt, in quo non quaestio se ac suspicio offerre possit, et vero debeat, an sit ex Hecale desumptum. Quaestioni pondus accedit, acuiturque suspicio, ubi fragmentum videas, quod aut gravitate aliqua naturam carminis epici referat, ut ἀμάρτυρον οὐδὲν αἰεῖδω, et καὶ τὰ μὲν ὥς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι; aut quod ad longam et continuam narrationem pertinere appareat. Nullum enim longius Hecale carmen fecit Callimachus. Quae pertineant ad longam narrationem fragmenta, saepe magis sensu percipitur quam rationibus demonstratur. Sed sunt tamen huius quoque rei satis certa indicia quaedam. Ut quum non poetam narrantem, sed loquentes personas audimus poetae. Sermones enim longiori maxime narrationi proprii sunt. Conficit rem, si quid cernitur in fragmento, quod facile ad notam nobis pro-

prietatem Hecales vel ad Thesei res eas, quae sunt cum historia Hecales coniunctae, referatur. Ea multa sunt, non omnia comprehendenda hoc loco, sed cognoscenda sparsis per disputationem nostram exemplis. Veluti Fragmentum CCCCXXVIII. eo vindicatur Hecalae, quod scena, ut verbis utar Buttmanni, in Attica est. Eodem argumento illud, *Λιμναῖοι δὲ χοροστάδας ἤγον ἐορτάς*, etiam ante repertum codicem Ravennatem, ad Hecalen referre aliquis e coniectura poterat. Quae ad res factaque Thesei fragmenta pertineant, et docui exemplis, ut illo: *πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυντος εὐρώς*, et mox docebo aliis, ubi ad Episodia perventum erit, Cap. VI. Denique fundamento facto, hoc est, concepta atque adumbrata ex his fragmentis, quae probabili indicio quodam ad Hecalen revocantur, et ex illis, quae esse ex Hecale testimonio constat, carminis Callimachei partiumque eius imaginè, etiam ea inseri fragmenta, in quibus nullum proprium indicium, modo apta sint narrationis a te adumbratae seriei et continuationi, licet: sed modeste, et ut fatearis incerta te loqui, et esse illa etiam aliis locis apta. Fallax coniectura est; ac fortasse etiam inter illa, quae confidentius adscripsi ad Hecalen, unum alterumque est, quod iniuria adscripsi. Sed tamen persuasum fere est, si quando futurum sit, ut eruatur ipsum integrum carmen Callimachi, quod non fiet; sed si fiat, eorum quae addere neglexerim, numerum inventum iri maiorem horum numero, quae iniuria addidi. Fragmentum CCCCXXVIII.

ἐκ με Κολωνάων τις ὁμέστιον ἤγαγε δήμου
τῶν ἐτέρων,

in quo με verissima est Buttmanni emendatio, si est ex Hecale, nemo hoc dicere, nisi ipsa Hecale, potuit. Alium qui ibi fuerit cum Hecale et Theseo tertius, non habemus. Theseus autem, de quo cogitasse Buttmannum, et de causa ἐτάρων coniecisse suspicor, non potuit, si quid video. Nam neque cur e Colono se venire dicat Theseus, apparet; ne-

que quis fuerit *ἔταρος* ille, liquet. Atque disertius hoc dicturus fuisset poeta, ni fallor: non sic obscure, *τῶν ἐτάρων τις*. Ut taceam minus accurate *ὀμέστιον* dici de eo, qui semel, ut Theseus, ad aliquem locum accedit. Fortasse non *ἐτέρων*, sed *δήμου* tentandum est. Hoc modo:

ἔκ με Κολωνάων τις ὀμέστιον ἤγαγε δαίμων
τῶν ἐτέρων.

ex Homero *Odys.* VII, 248. ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφ' ἑστίον ἤγαγε δαίμων οἶον. et XIV. 586. ἐπεὶ σε μοι ἤγαγε δαίμων. XXIV. 149. καὶ τότε δὴ ὃ' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων. Callimachus *Lav. Pall.* 81. τίς σε — χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων. Nonnus XLIV. 265. Ἀκταίην δὲ μάχαιραν ἀπ' Ἀιτίδος ἤγαγε δαίμων. Tryphiodor. 420. τίς σε πάλιν, κακόμεντι, δυσώνυμος ἤγαγε δαίμων. τῶν ἐτέρων ita accipio, insolenter sane dictum, ut significet *hos alios*. ὀμέστιος vocabulum post Callimachum frequentat Nonnus. *συνέστιος* apud Apollonium, Oppianum, et rursus Nonnum; *παρέστιος* Callim. *Fragm.* CCCCXI. Apollon. Oppian. ἐφ' ἑστίος post Homerum Apollonius et Oppianus saepe, tum alii. Cum genitivo illud construit Sophocles: *Λωδῶνι ναίων Ζεὺς ὀμέστιος βροτῶν*. Haec si vera sunt, narrabat Hecale se e Coloneum in locum, quem habitabat, qui postea nomen ab ipsa traxit, devenisse.

Divitem olim fuisse colligas ex Fragmento LI.a.*

δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσαν ἄλωα.

Quod fragmentum nemo, puto, in Hecale poneret, nisi diserte afferretur ex Hecale. Nunc, quum hoc certum sit; deinde quum praeter ipsam Hecalen nemo sit, quem hoc dixisse de sua area coniicias: nisi Theseum dicere statuas: coniectura nascitur, de pristino loqui Hecalen tempore, quo aream habuerit et opus facientes in ea boves, laetioresque eo hospitalitatem exercuerit. Sane boves habuisse sive Aegaeum sive Theseum, eosque suo tempore occupatos in area, quam suam dicere posset Theseus, fuisse, partim Plutarchi

Thes. c. 30. testimonio constat, partim credetur sine testimonio. Verum quo sententiarum nexu in Hecale Theseus dixerit: *δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσαν ἄλῳα*, non liquet. Versum multi laudant, multumque variant, sed ut nihil extrices, quod praestet repraesentatae a me scripturae Ernestianae vel potius Ruhnkenianae. In Etymologico M. erat, et est, *δινομένην περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἄλῳα*. quod tenet in ed. Graevii Bentleius, solo ille Etymologico M. usus. *δεινουμένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσαν ἄλῳα* Suidas v. *Δεινουμένην* T. I. ed. Kust. p. 533. I. p. 905. ed. Gaisf. ubi *δινομένην* primum proposuit Portus, at Gaisfordius Suidam certe in capite glossae *Δεινουμένην* reperisse monet. *δινομένην περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσαν ἄλῳα*, Etymol. Ms. Leid. apud Valckenarium Epistt. Tittmann. p. 50. Ernestius ex eodem *ἐφύλασσαν* laudat. *δινομένην περὶ β. ἔ. ἐφύλασσαι ἄλῳα* Levicon MS. Bibl. Reg. Paris. apud Ernestium. cui simile ex parte, quod Choeroboscus in Theodos. Anecd. Bekker. III. p. 1440. habet: *δινομένην περὶ β. ἔ. ἐφύλαττον ἄλῳα*. Suidam adhibet, Kusterum qui *θεινομένην* voluerat, refutat, et *δινομένην* approbat tueturque Hesiodi auctoritate, tum in alia digreditur Ruhnkenius Epist. crit. II. p. 179. Qua in disputatione quid displicuerit vel dubium fuerit Valckenario, velim doceri. Is enim ubi attingit hoc fragmentum Epistt. Tittm. I. I. ita scribit, scilicet respiciens haud dubie tum primum editam (a. 1751.) Epistolam crit. II. Ruhnkenii: *Hic a Ruhnkenio Nostro diversum sentiebam, sed Elegantissimo iuveni nolim obniti*. Alibi Valckenarius eam disputationem cum laude commemorat: ad Herodot. II. 14. Hesiodi locus ususque verbi *δινέμεν* non prorsus idem est qui Callimachi, sed satis illustrat Callimachum. *Ἔργ. 595. δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν δινέμεν, — — χῳρον ἐν εὐαεὶ καὶ εὐτρογάλῳ ἐν ἀλωῇ*. ubi Proclus: *τὸ γὰρ δινέμεν ἐστὶ το περικνκλοῦντας καὶ περιελαύνοντας τοὺς βόας ἐν αὐτῇ τα θέρῃ τριβόντας ἀλωῇ*. Pro τὰ θέρῃ Ruhnkenius τοὺς ἀθέ-

ρας legi iubebat. mihi potius ἐν αὐτῇ suspectum, et ἐν ἀλωῇ restituendum ex Hesiodo videbatur: at neque hoc opus est. Qui alibi ex more poetarum epicorum antiquiorων ἀλωήν dicit, Aratus, semel v. 941. (209.) ἀλωα, ut Callimachus et Nicander Fragm. III. 1. (Athen. IX. p. 369. C.) κυλινδρωτῆς ἐφ' ἀλωος. Addaeus Ep. I. (Anth. Pal. I. p. 271.) ἀλως, cum var. script. ἀλωνος, ut est ἀλωνι apud Antipat. Sid. CXI. (Anth. Pal. I. p. 366.) Quis fuerit, qui ἐφύλασσειν, apud Callimachum, dubium. An servus? Tale quid obversabatur Eldikio Susp. Spec. c. IV. qui fragmentum Callimachi comparat ad illa Tibulli I. 5, 21. *frugumque aderit mea Delia custos, Area dum messes sole calente teret.* Nunc quum de servo eo nihil constet, aliam explicationem anquiro. Consentaneum est Cereris nomen suppleri, Δημήτηρ, Δηώ. Areae praest Ceres. Theocritus VII. 155. βωμῶ παρ Δάματρος ἀλωάδος· ἄς ἐπὶ σωρῶ etc. ubi alteram quoque formam Schol. commemorat, ἀλωῖς. ibid. 55. μάλα γὰρ σφισι πτόνι μέτρῳ ἃ δαίμων (Ceres) εὐκριθὲν ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν. Officium Deae ἀλωάδος luculenter describit Homerus Iliad. V. 499. ὥς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς, ἀνδρῶν λιμνῶντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνη ἐπειγομένων ἀνέμων καρπὸν τε καὶ ἄχνας. quos versus Orpheus Fragm. p. 511. (Lobeck. Aglaoph. I. p. 425.) suos fecit. Cf. Oppianus H. IV. 497. sqq. Maximus v. 507. Hesychius: Εὐαλωσία. Δημήτηρ, ὅτι μεγάλας τὰς ἄλως ποιεῖ καὶ πληροῖ. ubi Ruhnkenius ex Orphei hym. XXXIX. 5. Cereris epitheton ἀλωαία comparat, Alia ad significationem vocis ἀλωή alteram latiore, qua ipse agri culti universi ambitus et sata significantur, revocanda sunt. Sic apud Nicandrum Ther. 113. ἀλώϊα vel ἀλώϊα ἔργα manifesto opus messoris significant. Eodemque spectat haud dubie Nonni ἀλωῖος Δηώ, XXX. 68. vel potius, ex emendatione Graefii, ἀλωϊάς sive ἀλωϊάς. Vere emendasse Graefium Ioannis Gazaci exemplo probo, v. 658. (II. 300.) Θαλυσιάς-καρποφόρος Δημήτρος ἀλωϊάς. Itaque hoc epitheto omnia, metendi opus,

inferendi in ἄλω quae proprie dicitur, atque exterendi, comprehendi videntur. εὐρυνάλωος Ἀηοῦς quum dicit Nonnus VII. 82. nihil nisi latos agros significari putem propter similia εὐρυνάλωος ἀρούρης IV. 409. XXXIX. 139. et εὐρυνάλωος κώμης, χώρης, Evang. Io. XI. 51. XII. 1. et εὐρυνάλοιο γαίης XI. 55. Haec sufficiant de Dea ἁλωάδι, quae nobis illam Hecales ἄλωα, si fuit Hecales, custodivisse videtur.

Quum semel inter incerta verser, non verebor periclitari in versu obscurissimo poetae anonymi apud Suidam v. Κοκκύαι: ἀφ' ὑμέων κοκκύησι καθήμενῃ ἀρχαίῃσι. ubi Portus coniicit: πὰρ δ' ὑμέων κοκκύησι καθήμενῃ ἁ. Toupius: εὐφρόνως κοκκύησι παρημένῃ ἁ. ut de modesta virgine sermo sit. Iacobsius in ἀφ' ὑμέων poetae nomen, Εὐφροῖων, latere suspicabatur: quem sequutus est Meinekius Fragm. Euphor. CLVI. Sane talem quendam poetam, qualis Euphorio, decet κοκκύαι s. κοκύαι vocabulum. Quid si Callimachus sit? Coniicio:

ὑμεῖων κοκκύησι καθεμένη ἀρχαίῃσι.

a vobis descendens priscarum aviarum serie. Verba Hecales ad Theseum, quibus significat se ex prisca antiquissimorum Atheniensium stirpe esse. ἀφ' apud Suidam fortasse explicationis caussa additum. Ibi igitur illud quoque esse potuit, aliud Hecalae nomen proprium fuisse, ut conieci, sed dubitanter, p. 515. Sed teneri velim, quod praefatus sum: quicquid de pristina conditione, laetiore illa, Hecales disserui, coniecturam esse mihimet ipsi incertam. Aliquid tentandum erat, ut explicationem invenirem fragmentis, quae esse ex Hecale partim testimonio constat, partim probabili argumentatione efficitur, LI.a*. et CCCCXXVIII. Et tentandum, quod in se probabilitatem haberet: quale est, nisi fallor, hoc meum. Callimachi esse versum, quem postremo loco tractavi, ap. Suid. v. Κοκκύαι, etiam Toupius aliquando coniecerat, ut nunc intelligo ex verbis eius, quae publicavit Gaisfordius ad Suid. v. Κυμαίνει. Omnino recte Toupius, sicubi non notum aliunde fragmentum poetae, sed docti poetae, videt,

statim quaerit, an sit Callimachi, vel etiam Apollonii: v. Emendd. in Suid. P. II. Vol. I. p. 315. (T. I. p. 209. Lps.) et apud Gaisfordium in Suid. v. *Βαρ* et v. *Περίθριξ*. De Apollonio non tam explorata res est. De Callimacho sentiebat cum Toupio Ruhnkenius.

Denique quae suam quondam aream memorasset, etiam suum aratrum memorare posse videbatur. Fragm. CCCCXXXV. οἱ κεν βρωσεῖοντες ἐμὸν παρίωσιν ἄροτρον, cum explicatione Toupii Addend. in Theocrit. p. 395. Cui explicationi non multum obstat, quod dicitur ἡ γέρανος. Sed abstinendum est, et properandum eo, ubi pede magis certo ingredi liceat.

Credibile est excusavisse Hecalen paupertatem suam, tennes epulas. Ut aliquid excusationis praefatur Eumaeus Odys. XIV. 58. et 80. Ibi inserto versum anonymi, quem admodum felici coniectura Ruhnkenius Epistt. Tittm. p. 21. Callimachi esse et ex Hecale divinavit, apud Suidam v. *Λιμός*:

γαστέρι μούνον ἔχοιμι κακῆς ἀλκτῆρια λιμοῦ.

Cf. Suid. *Ἀλκτῆρια λιμοῦ*. Receptit inter Fragmenta Callimachi Blomfieldius, CCCCXC. Thesei verba, respondentis ad excusationem Hecales, vel antevertentis paranti excusationem Hecaleae. Apud Ruhnkenium memoriae lapsu, ut puto, *ἀλκτῆρια νόσου* legitur. Quod per se minime displiceret. νόσος enim recte fames, non solum illa inexplata Erychthonis Callim. h. Cer. 68, sed omnis fames diceretur, ubi addita γαστέρος mentio. ἀλκτῆρια νόσων, sed de morbis proprie dictis, Nicander Alexiph. 350. et νόσων ἀλκτῆρια Ther. 528. ἀλκτῆρια νόσων Nonnus Evang. Io. III. 14. cf. ἀλκτῆριον XIII. 4. et Dionys. XLV. 348.

Ut apud Ovidium postquam considerare deos iusserunt Philemon et Baucis, proximum Baucidi est, ignem excitare in foco, eodem ordine, ut puto, processit Hecale Callimachi. Fragm. CCCCLIX*. ex Etymol. MS. Bibl. Leidens.

παλαιῖτα κᾶλα καθήρει.

cum annotatione Ruhnkenii: *Hecale vetusta ligna, quibus in foco uteretur, de strue aut aliunde detraxit. Imitatus est Ovidius Metam. VIII, 644. de Baucide. Verba sunt Ovidii: ramaliaque arida tecto Detulit.* Non statim extrico, an idem sit liber Etymol. Ms. Bibl. Leidens. et Glossarium Ms. Vossianum, ex quo eadem vel prorsus similia annotata sunt in schedis Ruhnkenii Epistt. Tittmann. p. 103. sq. Quum non omnibus praesto sint Epistolae illae, apponam quae ibi referuntur e Glossario Ms. Vossiano: *Καλόστροφος· σχοινόπλοκος. Κἄλον γὰρ τὸ σχοινίον. ἴσως ὅτι ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ ξύλου τὸ πρῶτον ἐπετηδευθή· κἄλον γὰρ τὸ ξύλον εἴρηται, ἀφ' οὗ καλόπους, τὸ λεγόμενον καλοπόδιον. Καλλιμάχος Ἐκάλῃ· παλαιῖθ' ἐτα κἄλα καθήρει.* Neque negligendus, quo Ruhnkenius utitur, Suidas: *Κἄλα παλαιῖθ' ἐτα. ξηρὰ ξύλα, ἐκ πολλοῦ ἀποτεθέντα χρόνου. κἄλα* post Callimachum et Callimacho antiquiores, sed eos non multos, Orpheus Arg. 313. Eandem in rem habile est Fragmentum CCLXXXIX.

ξύλα δανὰ κεάσσαι.

Ovidius l. l. *Multifidasque faces, ramaliaque arida tecto Detulit, et minuit, parvoque admovit aeno.* Veluti sic: iussit Hecale ancillam *ξύλα δανὰ κεάσσαι.* Si ancillam habuit Hecale, de quo statim. Verum quum eadem verba, *ξύλα δανὰ κεάσσαι*, apud Homerum Odyss. XV. 322. exstent, quaeritur, quo iure ea Callimacho Suidas v. *Δανὰ* attribuat. Et Kusteri quidem, itemque Ruhnkenii Epistt. Tittm. p. 103. sententia erat, errare Suidam, et Callimacho male tribuere, quod Homeri esset. Altera est Ernestii opinio, Callimachum hoc hemistichium ex Homero in sua duxisse. Et sane potuit accidere, ut quod ex Homero tamquam primo auctore deberet, id ex imitatore Homeri Callimacho laudaret grammaticus. Eadem dubitatio in Fragmento CCCXVI. Suidae addatur Zonaras p. 470. Verum tamen is quod et ipse *Callimachum* citat, nullum novum pondus addit: nam e Suida, vel ex proximo Suidae fonte, hausisse Zonaram, illud fidem facit,

quod eodem modo perversa ordine verba Zonaras laudat, quo sunt apud Suidam, sic: δανὰ ξύλα x. Anna Fabri p. 166. (p. 368. ed. Ern.) quum e *Constantino* laudat eadem, non, quod aliquis opinetur, *Constantinum* Lascarin, sed *Roberti Constantini* Lexicon intelligit.

Differebat aliquid Hecalen inter et Philemonem Baucidemque Ovidii, quod quum apud Ovidium bipartitum sit munus hospitii, ut ignem incendat Baucis, at Philemon olus colligat ex horto, quod deinde Baucis truncat foliis, et sic alia, apud Callimachum Hecale ista omnia peregissee sola videtur. Et in Moreto ille, dum ipse in mola occupatus est, Cybalen vocat, atque *arsura focis imponere ligna Imperat, et flamma gelidos adolere liquores*: v. 37. cf. v. 50. An Hecale quoque ancillam habuit? Non negaverim, etsi quae eius rei indicia invenire tibi in fragmentis videaris, perquam tenuia sunt. Cf. mox ad Fragm. CLXXXVIII. et CCLXXXII.

Cibum quod attinet, hoc pono tamquam certum, non appositam esse carnem recentem. Atque hoc illud, in quo cernebatur tenuitas mensae Hecaleae. Puto quod non haberet Hecale vaccas, oves, capellas, nisi forte lactis caussa. Fuit igitur τραπέζα Hecales ἀναίμακτος, quo vocabulo Nonnus utitur XVII. 62. εἰλαπίνην ἐλάχειαν ἀναιμάκτοιο τραπέζης, de victu, quo Bacchus nutritus fuerat apud Cybelen. et alio sensu Sibylla quae dicitur, VIII. v. 186. τούτῳ θὲς καθαρὰν τε ἀναιμάκτον τε τραπέζαν. Vel ἀδαιτρευτος, quod Nonni vocabulum eandem in sententiam interpreter, ut cibi proprietas significetur eius, in quo non opus ut dividatur, h. e. dissecetur. Nonnus XVII. 51. τεύχων δειπνον ἀδαιτρευτοιο τραπέζης, de Broncho, qui ovi parcere iussus erat; XL. 419. αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔτερπεν ἀδαιτρευτῷ παρὰ δειπνῷ, scil. Bacchus apud Astrochitonem, qui nectar et ambrosiam apponit; Evang. Io. XXI. 15. ἰχθυόεν μετὰ δειπνον ἀδαιτρευτοιο τραπέζης. Dignum Callimacho foret hemistichium: ἀδαιτρευτοιο τραπέζης. Cf. similiter dictum ἀβακ-

χεύτοιο τραπέζης Evang. Io. II. 3. Apponam alia, quae Nonnus suam in rem, hoc est, Bronchi in epulas, transtulisse e Callimacho videatur. Ac primum quod scribit XVII. 39. Βάκχον ἀνὴρ ἄγρηνος ἐρημιάδι δέκτο καλιῆ, et quod v. 59. φιλοξείνῳ δὲ νομῆϊ, in mentem revocat illud Callimacheum, φιλοξείνοιο καλιῆς. Deinde haec sunt haud indigna Callimacho vocabula: v. 45. εἶδασιν οὐτιδανοῖσι, καὶ ἀγρᾶν-λοισι κυπέλλοις: scil. lactis, et quidem caprini. v. 50. ποιμενίην τινὰ δαῖτα. v. 59. ἀγρονόμων λιτὰ δεῖπνα. v. 60. ὀλίγης ἔψανσε τραπέζης, ut ὀλίγη ξείνισσε τραπέζῃ de Icario XLVII. 39. v. 62. εἰλαπίνην ἐλάχειαν ἀναιμάκτοιο τραπέζης. v. 67. ἀλλ' ὅτε Βάκχος ἄναξ νομῆς ἐκορέσσατο φορβῆς. v. 81. νομῆς τραπέζης. Non dico haec in Hecale fuisse omnia; unum alterumque fuisse coniicio. Ut ἐλάχεια, quod apud Homerum et Homeridas vix ter, non sine varietate scripturae, at apud Nonnum decies reperitur, deceret Callimachum, cuius aliud ausum est (Fragm. CCCXLIX.) ἐλαχός. Sed aliquid tamen carnis apposuisse Thescio Hecalen, ingeniosa coniectura erat, partim ex Ovidio ducta, partim in fragmento quodam Callimachi innitens, Ruhnkenii. Fragmentum est CCXLVI. δίκροον φίτρον ἀειραμένη. quod Ruhnkenio Epist. crit. II. p. 186. ex Hecale sumptum, ad Philemonem transtulisse videbatur Ovidius ita: *furca levat ille bicorni Sordida terga suis, nigro pendentia tigno*. Simulum in Moreto non habuisse pernam diserte monetur v. 56. 7. atque ita monetur, ut intelligas paupertatis esse testimonium, quod non habuerit. Hecale potuit habere, potuit non habere. Mihi de coniectura Ruhnkenii unum dubitationem iniiciebat hoc, quod admodum apta pentametro viderem verba δίκροον φίτρον ἀειραμένη. Sin hexametri fuerint, in Hecale, ita disponenda esse apparet:

δίκροον

φίτρον ἀειραμένη.

Nam δίκροον scribendum est, ut est in Fragmentis a Vulca-

nio collectis et apud Annam Fabri p. 354. ed. Ernest. non *δίκροον*: cf. laudati Ruhnkenio A. Heringa Observ. p. 107. ibique Nicand. Ther. 228. Toupius Anim. in Schol. Theocrit. p. 217. tum recentiores, Brunckius ad Apoll. Rhod. IV. 1613. Schaeferus ad Schol. Apoll. Rhod. praef. p. XV. sed quod ibi p. 26. legitur e cod. Paris. enotatum, *δέ κρας* vel *δικράς*, alio modo emendandum haud dubie. Nobis Toupius maxime memorandus, qui ex Etymologo in v. *Μίκκος* hoc protulit, ad ipsum illum Callimachi locum referendum: *φειρός δίκρος, τὸ φουρκίον*. Alia significatione generali *φειρός, φειροί*, apud Homerum, Apollonium, Orpheum in Argonauticis.

Initium coenae factum ab olivis putem. Ut initium Ovidius facit: *Ponitur hic bicolor sinceræ bacca Minervae, Conditæque in liquida corna autumnalia faece, Intubaque, et radix*. Iam de olivis ex parte tam perspicue Callimachus, ut nihil dubites, appositas fuisse integras, conditas sale, vel etiam tum, quum apponebantur, natantes in muria. Fragm. L.*

*γεργέριμον πίτυρίν τε καὶ ἦν ἀπεθήκατο λευκὴν
εἰν ἀλλ' νήχεσθαι φθινοπωρίδα.*

Nonnus XVII. 54. 5. manifesta imitatione, quam monstravit Epist. crit. II. p. 179. Ruhnkenius: *χύδην δ' ἐπέβαλλε τραπέζῃ εἰν ἀλλ' νηχομένης φθινοπωρίδος ἄνθος ἐλαίης Βρύγγορος*. De duobus apud Bentleium testimoniis Suidae in v. *Γεργέριμον* et v. *Φθινόπωρον*, alterum in *Φθινόπωρον* nunc delevit Gaisfordius. *γεργέριμον* rursus commemorat Suidas in *Ἑλλάα*: — *ὅτι τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν γιγέριμον* (libb. Gaisf. *γιγέροημον, γεγέριμον*) *ἔλεγον· παρ' ἡμῶν δὲ ῥοοπάταν*. hoc postremum emendant *δροῦπαν*. cf. Suidas in *Δρύππα* et *Δρυπέπης*, ubi e Cornelio Longo (Anal. Br. II. p. 200. Anth. Palat. I. p. 246.) *τὴν θ' ἀλίπαστον δρύπεπα*, et a Kustero Glossa laudatur haec: *Γεργέριμος· ἐλαία μέλαινα*. Non negligendum, quod in Anthologia Palatina ante epigramma Cornelii Longi proximum est, eodem argumento, epigramma Caetulici (Anal. Br. II. p. 166.): *καὶ ταύτην ἀπέτη-*

λον ἀλινῆκτειραν ἐλαίην. quod Suidas interpretatur τὴν ἐν ἀλὶ νηχομένην. Reputet velim lector me hac maxime in parte Hecales consistere in iis, quae ad explicationem Callimachi sufficiant, non arripere quicquid ad res, quas attingit Callimachus, aliquo modo referendum aut veteres scriptores doceant aut interpretes illorum viri docti afferunt. Sic probe recordor, quae ad olivas κολυμβάδας, ἀλμάδας, alias, pertinentia Athenaeus II. p. 56. interpretsque Athenaei Schweighaeuserus disputant. Unde hoc tantum delibo, quod Coraëus observat, muria conditas et feniculo olivas Graecos etiamnum nosse et κολυμβητὰς ἐλαίας appellare. Deinde quas praeter eam, quam diserte distinguit, κολυμβάδα, olivas alias commemorat Callimachus, γεργέριμον πίτυρίν τε, quod apparandi modum attinet, θλαστάς fuisse, vel στέμφνλα, credibile est. Coniungit ἐλάας et στέμφνλα Anaxandrides Athen. IV. p. 151. E. Iuvat interdum etiam parva in re ostendere, quam sibi similis atque constans sermo sit Callimachi. Verborum nexu simile Fragmento L. hoc est hymno in Del. 21. Σαρδὼ θ' ἡμερόεσσα, καὶ ἦν ἐπενήξατο Κύπρις ἐξ ὕδατος ταπρῶτα.

Aderat

ἔρπυλλον, vel potius ἔρπυλλος,

Fragm. LX*. Et

σόγχος,

κρηθμός,

Fragm. LXIII*. LXIV*. Et de his, *soncho* et *crethmo*, admodum luculentum Plinii est testimonium. Utinam qui fragmenta Hecales afferunt alii, eadem diligentia non solum Hecales fragmenta esse, sed quo in loco Hecales fuerint, docerent. Verba sunt Plinii XXII. 22. (44.) *Estur et sonchos, ut quem Theseo apud Callimachum apponat Hecale, uterque albus et niger, lactucae similes ambo, etc. XXVI. 8. (50.) Eadem vis crethmo ab Hippocrate admodum laudatae. Est autem inter eas quae eduntur silvestrium herbarum. Hanc certe apud Callimachum apponit rustica illa Hecale: species-*

*que est batis hortensiae. — Estur crudum coctumve cum ole-
re, — Servatur etiam in muria.* Cf. XXV. 13. (96.) *Crethmos
agrius.* Unde mihi *κρηθμος* placuit. Apud Galenum tamen
κρηθμόν est. Est etiam *κρηθμόν* (de qua varietate prosodiae
Bachmann. ad Lycoph. 238.) et *σόγχος* apud Hesychium, incer-
tum utrum e Callimacho, an e Nicandro Ther. 909. et Geor-
gicor. fragm. V. (Athen. IX. p. 371. C.) ubi *σόγχος*. Vilia
edulia, ut videbitur: ne cui nimis vilia ac nimis minuta vi-
deantur, intuborum apud Ovidium, et intubi aliarumque her-
barum in rustica coena Lucilii lib. V. meminerit, et lactucae,
cui quidem sonchos similes esse Plinius scribit. Et quae
alia vel ex uno Theophrasto cognoscas, magnam in cibis
inveniendis industriam Graecorum pariter ac saepe conten-
tam parva re famem testantia, *λάχανα*. Tam modeste au-
ceps Babrii Fab. IX. coenaturus erat, *θύμβραν καὶ σέλινα*,
quum superveniente hospite, de perdice, mansueta illa, et
de gallo gallinaceo cogitare coepit. Cuius temperantiae, Athe-
niensibus maxime consuetae, et carpi solitae in Atheniensi-
bus, exempla alia, qui volet, apud Athenacum in libro se-
cundo p. 60. videat, et lib. quarto p. 150. sqq. Unde satis
habeo excerpisse proverbii in modum dictum Antiphani IV.
p. 130. F. *Ἕλληνες μικροτράπεζοι, φυλλοτρώγες.* et iam con-
gesta a Marklando ad Eurip. Suppl. 864. de *soncho* testimo-
nia Antiphani II. p. 60. D. Matronis ibid. p. 64. C. Hegesan-
dri VI. p. 250. E. Cf. Theophrastus Hist. pl. VI. 4, 8. cum
obss. Schneideri, et laudatus Harduino ad Plinium Galenus
de simpl. medic. fac. lib. VIII. T. XII. Lips. p. 128. *Ἐρπυλλον*
èt *κρηθμόν* coniuncta, sed alium in usum, apud Nicandrum
Ther. 909. habes. Praeterea *Ἐρπυλλον* commemorat idem
Alexiph. 274. Ther. 67. 553. Fragm. II. (Athen. XV. p. 683. F.)
40. Inter edulia *Ἐρπυλλος* est, iuxta corna, punica, papa-
ver, pira, olivas, apud Anaxandridem Athen. IV. p. 131. E.
Ad *κρηθμόν* memorabilis est Schneideri in Lexico gr. obser-
vatio, etiam nunc *κρηθμόν* herbam habere Graecos, eaque

vesci. Et Hecales mensam inprimis decent facile parabilia undecumque *λάχανα τῶν αὐτοχθόνων*. Nisi ex hortulo quodam suo profecerit. Cf. si placet, de hortis priscae simplicitati gratissimis atque utilissimis nobile Plinii XIX. 4. (19.) testimonium. Sed fere persuadent laudati ante Plinius et Galenus, sonchum et crethmum non hortensia fuisse, sed agrestia, *ἀρουραῖα* s. *ἄγρια*, olera. Atque hoc fortasse est, propter quod Casaubonus ad Athen. VI. p. 250. E. Anim. p. 437. scribit, sonchum fuisse *inter vilissima olera*. Quod apud Plinium XIX. 4. (19.) legitur, *acetaria* vocabulum, cum explicatione Salmasii, eius fortasse aliquis ad nostram disputationem usus est. Scilicet quo ista modo apparata ab Hecale fuerint, serpyllum, sonchus, crethmus, fortasse ab eo pendet, qua anni tempestate Theseum ad Hecalen venisse statueris: de quo ego nihil habeo nisi propositam Cap. III. extr. in Fragm. CLXXX*. opinionem meam. Ergo, quae est non inusitata Theophrasto distinctio, aut *ἐφθα* fuerunt aut *ὀμά*. Si non cocta, et fortasse simplicitati huius coenae convenit, nihil coxisse Hecalen praeter illud, quod paullo post videbimus: aut cruda apposita fuerunt, ut erant recens collecta, statim edenda, fortasse ex aceto. Aut, quo ducunt olivae muriaticae, et Plinii de crethmo verba, *Servatur etiam in muria: ἀλμαῖα* haec quoque, i. e. postquam per longius temporis spatium in muria, vel aceto, recondita fuissent: qualia, post *ἀλμάδας ἐλάας κολουβάδας*, ex Nicandri Georgicis recenset, hiemis maxime in usum destinata, Athenaeus IV. p. 133. D. E. Quam aliam mixturam Nicander in eodem Georgicorum libro ap. Athen. IX. p. 371. C. describit, in qua *σόγκος* est, utrum decoquenda fuerit, an alio modo apparanda, ambigo. Hic inserendum fortasse Callim. Fragmentum CCCC. ex Plinio, cuius haec XXV. 13. (106.) verba sunt: *Erigeron. Nomen hoc Graeci dederunt, quia vere canescit. Caput eius numerosa dividitur lanugine, qualis est spinæ, inter divisuras exeunte. Quare eam Callimachus acanthida appellat, alii pappum.*

Nec deinde Graecis de ea constat. In λαχάνοις numeratur a Theophrasto Hist. pl. VII. 7, 1. Comprehendam omnia versu : σόγχον κρηθρόν τ' ἡδ' ἐρπυλλον, ἀκανθίδα τ' ἡριγέροντα. Ita enim interpretor Plinium, non ut quem ceteri ἡριγέροντα, eum Callimachus ἀκανθίδα appellaverit, sed ut ἀκανθίδα epitheton fecerit. Non obstat genus, ὃ ἡριγέρον. Denique Callimachi haec : ἦχι γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε Fragm. CCLII. huc illuc versavi, an vellent commoda se praebere ad hanc coenae Hecaleae partem. Sed nihil efficio. Illud sane probabile est, quod emendatione effecit Bentleius, certe nihil inventum a quoquam melius emendatione Benteleiana scio : Callimachi esse tam hoc quam quod praecedit apud Etymologum : ἦ ῥ' ὅτι τῶς ὃ γέγειος ἔχει λόγος. Et fortasse ex eodem opere utrumque. Quod in hoc : ἦ ῥ' ὅτι τῶς ὃ γέγειος ἔχει λόγος, nescio quid epicae indolis animadvertere tibi videaris, id non tantum est, ut Hecalae adiudicari debeat, Aetiis nequeat.

Praeter olivas et praeter herbas s. olera aliquid Hecalen apposuisse amplius, sponte intelligitur, et recte viri docti, Toupius, Ruhnkenius, fragmenta alia circumspexerunt, quibus locupletaretur huius tenuis, sed in tenuitate amplae coenae descriptio. Igitur huc revocarunt Toupius Emendd. in Suid. P. V. Vol. III. p. 182. (II. p. 287. Lps.) itemque Ruhnkenius Epist. crit. II. p. 185. et Epistt. Tittm. p. 20. fragmenta haec, unum Callimachi, CLXXVIII.

αὐθις ἀπαιτίζουσιν ἐτῶν εὐεργέα λάκτιν.

alterum anonym. apud Suidam v. Κυμαίνει (Fragm. Blomf. CCCCLXXVIII.)

αἶψα δὲ κυμαίνουσιν ἀπαίνντο χυτρίδα κοίλην.

Et pultem quidem sive ἔτνος, sive qua alia appellatione utaris, datam Theseo esse, tam probabile est quam quod maxime. Quodsi alio quodam cibo opus erat, quo satiaretur Theseus, ut fuit opus haud dubie, nullum aptiorem esurienti viatori cibum, nullum qui magis deceat conditionem hospitae,

excogitaveris. Priora, olivae, et herbae istae, non satiaverant: de quibus fere id sentiendum esse censeo, quod de lactucis scribit Plinius: *Est quidem natura omnibus refrigeratrix, et ideo aestate gratiae stomacho fastidium auferunt, cibique appetentiam faciunt.* Athenaeus IV. p. 133. A. Ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν, ὥσπερ ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολνυβάδας καλοῦσιν. et similiter paullo post de ἁλμαίᾳ illa Nicandri. Itaque hoc facile credam, aliquid pultis simile adfuisse. Et credam sine diserto testimonio. Quod enim testimonium hanc in rem ex Fragmento CLXXVIII. petas, id non ab omni parte certum tutumque, si quidem ibi ἐτνῶν nihil nisi emendatio Ruhnkenii est, approbata Ernestio. Bentleius in edit. Graevii ex Etymologico corrupte:

αἰθῖς ἀπαιτίζουσιν ἔκνων εὐεργέα λάκτιν.

quod Casaubonus emendaverat ἐήν, Anna F. ἔγνων; Bentleius: *Nescio an legendum sit, αἰθῖς ἀπαιτίζουσα νέην εὐ. λάκτιν: novam truiam.* Ruhnkenius, ut dixi, ἐτνῶν: in quo neque numeri pluralis usus idoneus videtur, quod Toupius l. l. sentiens ἔτνοϋς singularem substituit; et displicet minime necessaria in hoc vocabulo correptio prioris syllabae. Correptionis lex Callimachea, quantum ex Hymnis colligitur, haec fuit. In extremis vocabulorum syllabis vis positionis negligitur saepissime, ut in his quae partim sunt auribus elegantiae Homericæ assuetis satis duræ correptiones, in hymno Iovis: ἐνὶ χρῶτα, ἐγγύθι Κνωσσοῦ, ἄϊδε κληῖρον, διὰ πλεῖστον. Etiam ante μν, in illo celebrato a Grammaticis τῶς μὲν ὁ Μνησάρχειος — Fragm. XXVII. de quo praeter laudatos Bentleio Hephaestionem, Hortos Adonidis, et Priscianum, cf. loci Prisciani alii apud Gaisfordium ad Hephaestionem p. 17. ed. Lips. Theodosius et Choeroboscus in Bekkeri Anecd. III. p. 1176, et Theodosius Goettling. p. 42. In mediis vocabulis, si Epigrammata excipias, quorum maior licentia est, rarissima correptio. Exempla annotavi a multo

tempore; sed non putem multo plura esse: h. Iov. 74. ἰδρῖς priori correpta, h. Del. 241. κεκρυμμένα, h. Cer. 36. ὀπλίσας. ἀλλοτριή h. Dian. 176. h. Cer. 85. et Τρινακρίη h. Dian. 57. (ubi al. Τρινακίη) non numero, ut in quibus necessaria correptio. et h. Del. 201. ubi vulgo κατέφλεξας, secunda correpta, incertum quid a manu Callimachi fuerit. Eadem res in Fragmentis. In Fragm. CXIV. 2. ἰκνεῦμαι priori correpta, in metro dactylico lyrico. Fragmentum CCXXIII. ita concipiendum esse, ut a Bentleio conceptum Valckenario in Callim. Eleg. Fragm. p. 296. placuit, probabile est: τοῦ τε μεθυπλήγος φοροῖμιν Ἀντιλόχον, inserta τε particula, non τοῦ μεθυπλήγος secunda correpta. Ex Fragmento CCXLVI. correptionis quae possit esse suspicionem, δίκροον, paullo ante sustulimus. Post haec periculosum videbitur, correptionem inferre e coniectura velle in Callimachum, et in Hecalen, cuius carminis cur maior hac in re licentia fuisse quam Hymnorum putetur, caussa nulla est. Quare aliam corrupto loco medicinam expeto. Ac mirum, quod ea difficilis ad inveniendum sit, quum tam paucae sint litterae, in quibus mendum latet. Mihi difficiliore aliquo et minus noto vocabulo opus esse videtur, quod fallere librarium potuerit, non tam planis atque expeditis ἐήν, νέην. Coniicio:

αὐτίς ἀπαιτιζονσ' ἀκέων εὐεργέα λάκτιν.

iterum petens sine voce, h. e. nutu, *bene fabricatam tuam*. Accipio de Hecale, quae tuam porrigi sibi ab ancilla iubet. Sane nihil obstat, quominus ancillam fuisse Hecalae statuas. Vel potius probabile est fuisse ancillam tam late hospitalitatem exercenti, cuius officiis, etiamsi non in omnem viatorem eo modo officiosam fuisse, quo se praebuit Theseo, sed plerosque parvo ξενίῳ donatos dimisisse statuas, ipsa, vetula, vix potuit sola sufficere. Ad rem recordor Moreti v. 92. *Et clara fumulam poscit mortaria voce*. At Hecale tuam non *clara voce*, sed ἀκέων. Nescio an aliis placeat, mihi valde placet Hecale, qualem emendatio nostra sistit, tota intenta

in ollam suam: tacens, ut nutu tantum gestuque illud, quod requirebatur ad opus, poscat. ἀκέων, ut Homerus loquitur. Favet nonnihil coniecturae nostrae, quod Bentleius ex ipso Etymologico non ἀπαιτίζουσαν, ut est in exemplo Sylburgii Lipsiensi, et in Veneta 1549. sed ἀπαιτίζουσα laudat; sic: ἀπαιτίζουσα ἔκνων. At ex quo Etymologici exemplo? An e Commeliniano Sylburgii? In Veneta quam dixi etiam magis vitiose ἔκνων legitur. Elisionem in ἀπαιτίζουσα, non multum usurpatam, si bene memini, a Callimacho, tamen tuebitur exemplum ex hym. in Cer. 66. ἃ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἑρυσίχθονι τ. π. et simile φιλέουσ' in Fragm. LII*. Sed invitus, fateor, sustuli tam bellam caesuram trochaicam αὖτις ἀπαιτίζουσαν. Quibus ἔντων placebat, vel ἔτνους, de constructione differebant. Ruhnkenius, puto, ἔντων λάκτιν iungi simpliciter volebat; Toupius ἔτνους εὐεργέα, pultis confectricem tuam, iusto artificiosius. Callimachus haud dubie iunxerat εὐεργέα λάκτιν, ut facit Nicander Ther. 108. 9. ἔπειτα δὲ λάξεο τυκτὴν εὐεργῇ λάκτιν. et rursus idem Ther. 708. εὐεργεῖ μάκτρῃ, si forte vera haec scriptura sit, cuius memoria in scholiis. nunc ibi λαεργεῖ exhibetur, quod et ipsum norunt scholia. Observavit Casaubonus, Nicandro in significatione vocis λάκτις convenire cum Callimacho. Scilicet λάκτιν, quum alibi pistillum significaret, Callimacho tuam esse, explicatio Etymologi, τορύνῃ, et Suidae altera statim proferenda, ζωμήρουσις, docent; ad Nicandrum autem ita scholia: λάκτις δὲ ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀλετριβανος νῦν δὲ λέγει τὴν τορύνην, τὸ κίνητρον. Etymologo testimonium addendum Suidae est, Callimachum respicientis: Λάκτιν. τὴν λεγομένην κώταλιν, [ῆ] τορύνην. ὃ ἔστι ζωμήρουσιν. εὐεργέα λάκτιν.

Praeterea αὖτις scripsi. αὖτις legitur h. Iov. 21. Lav. Pall. 141. h. Cer. 69. Fragm. CXCV. et quos locos Index Annae F. monstrat, in quibus vulgo αὖθις legitur, h. Del. 99. 148. 320. Fragm. CXIII. in iis omnibus libri scripti, iique,

ut puto, meliores, *αὐτίς* offerunt. Quod ad h, in Del. 520. nihil eiusmodi annotatum, oblivione factum Ernestii arbitror, quem v. ibid. ad vs. 148. Moneo, ne forte aliquis eam Callimacho observatam differentiam inter *αὐθίς* et *αὐτίς* opinetur, de qua Ammōnius p. 27.

Iam etsi sublata emendatione Ruhnkenii nulla diserta *ἔννος* mentio restat, semper manet talis cuiusdam ferculi, quale est *ἔννος*, index *λάκτις*. Leguminum, quae fuit usitatissima *ἔννος* materia, nullum indicium, quod huc pertineat, in fragmentis Callimachi. Sed quid si leguminum loco frumentum sumpserit Hecale, e. g. hordeum? Fortasse hic recte reponetur Fragm. CCXXXII.

εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἄλετρις.

Cuius fragmenti etiam Zonaras p. 250. meminit: *Ἀποβράσματα. τὰ πίτυρα παρὰ Καλλιμάχῳ τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἄλετρις.* Prorsus ut est apud Suidam in *Ἀποβράσματα*: — *τῆς* (e libb. Gaisf.) *οὐδὲν ἀπέβρασε φ. ἄ.* Eodem refero Schol. Aristoph. Pac. 258. *καὶ ἄλετρις ἣ μυλωθρός, παρὰ Καλλιμάχῳ.* non ad Hymnum in Del. 242. ut ibi statuunt Spanhemius, Ernestius. Cum Scholiasta Aristoph. convenit Suidae in *Ἀλετριβάρος*. *ἄλετρις* est, post Homerum, apud Nicandrum Fragm. IV. (Athen. IX. p. 572. F.) 5. *ἐκθα τε μέτρῳ ὅσπρια πανσπερμηδὸν ἐπεγχεύουσιν ἄλετρις. ἔβρασε* verbum non usitatum veteribus poetis epicis, si recte meminimus, apud eundem Alexiph. 25. *εἰκαίη* sc. *κοίτη* apud. eund. Ther. 78. *εἰκαίης* sc. *γαίης* Ther. 594. Igitur videndum an haec ita ordinanda sint. Apparavit Hecale *ἔννος* s. pultem. Primum sumpsit intulitque frumentum, fortasse *κριθὴν*,

εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἄλετρις.

Coquitur. Ad finem properante opere rursus poscit, cuius iam ante usus fuerat, *λάκτιν*:

αὐτίς ἀπαιτίζουσ' etc.

Et versat. Tum statim aufert ab igne foci ollam:

αἶψα δὲ κυμαίνουσαν ἀπαίνυτο χυτρίδα κοίλῃν.

κυμαίνουσαν, h. e. in qua bulliebat iamque minabatur exitum ἔκτος. Suidas ita: Κυμαίνει. ταράσσει. καὶ ἐπὶ τοῦ ζέειν· αἶψα δὲ etc. Dum lego χυτρίδα κοίλην, nescio quo modo in mentem venit e Nicandri fragmento paullo ante laud. περιχανδέα χύτρον. vel χύτραν.

Haec multum probabilitatis habent, mihi quidem; et fortasse habebunt aliis. Pro certis non vendito, praesertim quum de tribus, quae eam in rem coniunximus, fragmentis nullum deserto testimonio referatur ad Hecalen, et de uno ne hoc quidem constet, an sit Callimachi. Si tamen ita placuerit, licebit dubio per se fundamento aliud superstrui etiam magis dubium. Ac primum quod aliquis observet, condimento aliquo opus fuisse in pultem, ego minime nego, adfuisse condimentum: fragmentum Callimachi eam in rem nullum praesto est. Ipse quum primum accessissem ad mensam Hecales accuratius cognoscendam, versaremque omnes in partes omnia, de herbis cogitare coepi, quae adhibitae condimenti caussa fuissent, et fortasse illa, ἔρπυλλον, σόγχον, κρηθμον, vel partem eorum, condimenta fuisse pultis. Quam in rem Plinio XXI. 17. (62.) utebar, de una herbarum earum, quae sunt in mixtura illa Nicandri, ubi σόγχον vel σόγχον mentio, ap. Athen. IX. p. 371. C. D. de ornithogale, testante: *coquitur in pulle*. Et cocto haud dubie ferculo hie-mali e cucurbitis, fungis, et contritis leguminibus, in Nicandri fragmento ante laudato IV. Neque obstaret, si quid video, Plinius: cuius verba quidem, supra prolata, hoc loquuntur, ut sonchum atque crethmum per se singula apposita esse existimes: sed accidere potuit ex innumeris excerptis contextenti spissum opus, ut obiter annotata ex Hecale σόγχον et κρηθμον singulatim memoraret, illud, coniuncta fuisse in unum, ut condimento essent, negligeret. Nunc meliora his et certiora sunt, quae supra proposui: id quod de soncho maxime apparebit comparantibus, praeter Plinium, locos ibi laudatos Antiphanis et Hegesandri. Verum alia est

pultem quod attinet, opinatio mea, cui tantum tribuo, ut eam taceri nolim. Odoranti ac pervestiganti quae fragmenta Callimachi ad coenam Hecales apta sint, offertur Fragm. CCV.

καὶ κρίμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε.

e Tzetze in Lycoph. 607. qui ad verba καὶ κρίμνα χειρῶν ita: κρίμνα (vel κρίμνον), εἶδος κριθῆς. νῦν δὲ τὸ ἀπόσταγμα (e libris; vulgo erat ἀπόστομα) τοῦ κυκεῶνος λέγει, ὥς καὶ Καλλιμάχος· καὶ κρίμνον etc. Addo Etymologum, qui ad Callimachum manifesto respicit: Κριθὲ λευκὴν, σημαίνει τὴν κριθήν. ἢ ἀπὸ τοῦ κριθῆ γέγονε κατὰ ἀποκοπὴν· ἢ ἀπὸ τοῦ κριθῆνος τοῦ σημαίνοντος τὸ παχὺ τοῦ ἀλεύρου, ὁμοίως κατὰ ἀποκοπὴν κριθῆ· ἔστι γὰρ κριθῆνος καὶ γένος κριθῆς. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπόσταγμα τοῦ κυκεῶνος. Scholion Bachmanni unum in Lycoph. l. l. καὶ τὰ ἀποστάζοντα τοῦ κυκεῶνος ἐκ τῶν χειρῶν. Apposui explicationes grammaticorum, ut addubitarem, vel ut interpretarer ambigue scripta. κρίμνον, sive κριθῆνον, quum varie usurpetur, tamen, quod et etymologia suadet, et usus scriptorum, nisi fallor, omnium confirmat, ubique frumentum, maxime hordeum, vel aliquid de hordeo, significat: ut locis, quos Suidas v. Κριθῆνον indicat, Leonidae et Babrii. Quare non potest ad κυκεῶν relatum significare, quod docere grammatici videntur, quicquid ἀπὸ τοῦ κυκεῶνος destillat; multo etiam minus liquorem, ut vertitur in fragmento Callimachi: sed haud dubie de parte κυκεῶνος hordeacea accipiendum est. Et quum alii κρίμνον s. κρίμνα interpretantur κλάσμα, ut Etymologus Gud. p. 347, 37. non omne κλάσμα intelligendum putem, sed κλάσμα rei ex frumento factae, e. g. panis: quemadmodum germanice *brocken* dicitur. Est κριθῆνον *hordeum* apud Nicandrum in Georg. Fragm. I. (Athen. III. p. 126. C. D.) ubi Athenaei non negligenda paraphrasis. Callimachi fragmento fortasse accommodatissima est explicatio vocis ea, quae in Scholiis Hom. Iliad. V. 196. κρίμνον δὲ τὸ

λεπτὸν ἄχυρον τῆς κριθῆς. Ita enim acceperim Callimachum : κυκεῶ, dum coquitur ac fervet, eiaculari κριθῖνον, i. e. τὸ λεπτὸν ἄχυρον τῆς κριθῆς. ἀποστάζοντος haud dubie significatione quae dicitur activa: cf. h. Apoll. 39. h. Dian. 118. Nunc dicendum, quo consilio ita explicatum fragmentum hoc loco inseruerim. Coniectura mea est, agi verbis hisce, καὶ κριθῖνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε, de eo quod paullo ante ἔτνος sive pultem appellavimus Hecales. Id iam κυκεῶ appellari malim, vocabulo magis poetico, quippe multa vetustate sancito. Et quantumvis spissum, tamen ita comparatum fuisse puto, ut hiberetur. Sane bibitur Homericus κυκεῶν: idemque fere vocabuli eius usus apud recentiores poetas observatur, Apollonium IV. 157. Nicandrum Alexiph. 129. et in fabula Mismes, Orpheum Arg. 323. 329. Nonnum V. 273. XXII. 77. Quo rusticus Hecales κυκεῶν ab Homérico, aliis, differt, hoc est, quod, ex hac quidem mea explicatione, coctus fuit. Res non inaudita. Quem Graeci, Homerus, Nicander, coctum fuisse non dicunt, aut negant, nobilissimum Cereris κυκεῶ, Ovidio Romano Metam. V. 450. coctus dicitur: *lymphamque roganti Dulce dedit, tosta quod coxerat ante polenta*. Aqua coxisse suum κυκεῶ Hecalen, et quae addita ad frumentum condimenta, simplicissima fuisse, non est quod dubites. Haec si probabiliter disputavi, proximo loco ante Fragm. CLXXXVIII. inseri poterit hoc Fragm. CCV. καὶ κριθῖνον κυκεῶνος ἀ. ἔ. Ac bene conveniet his, καὶ κριθῖνον κυκ. ἀ. ἔ. ut est a nobis κριθῖνον explicatum, cum illis: . . εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φραυλὸν ἀλετρις.

Satis amplam, ut pro conditione Hecales, coenam apparavimus Theseo. Vidimus quae acuerent appetentiam cibi, titillarentque palatum, olivas. Herbas s. olera. Vidimus quem κυκεῶ dixi, qui si satis spissus fuit, non solum siti extinguendae idoneus, sed ventri κακῆς ἀλκμήριον λιμοῦ usque ad satietatem fuit. Desideratur panis. Eum ipsis Calli-

machi verbis praesto, feliciter, ni fallor, in unum coniunctis Fragmentis tribus CCCCLIV. CLVII. CXG.

ἐκ δ' ἄρτους σιπύθηεν ἄλις κατέθηκεν ἑλοῦσα ,

.

οἶους βωνίτησιν ἐνικρύπτουσι γυναικες ,

δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργον.

Fragmentum CCCCLIV. ex Hecale esse, coniecturā est Ruhnkenii, qui illud primus e Lexico MS. Bibl. Reg. et ex Apollonio eruit. Cum Lexico MS. Paris. convenit Zonarae Tittmanni p. 1645. Ad σιπύην cf. Jacobs. in Leonid. Tar. Ep. IX. Animadv. V. I. P. II. p. 71. Ad Fragm. CLVII. Boissonadii p. 202. annotatio est: Οἶους, nempe ἄρτους. Iam habes ἄρτους, ex mea versuum compositione. Callimachum respicit Suidas: Βουνιτῆσι. τοῖς βουκόλοις. τοῖς βοηλάταις. ubi memorabilis est, Albertio ad Hesych. v. Βωνίτας observata, dialecti varietas, βουνιτῆσι vel βωνίτησι, quum sit βωνίτησιν apud Etymologum, βωνίτας apud Hesychium. Cum Suida facit MS. Coisl. ap. Gaisf. Zonaras: Βωνίτης. ὁ βουκόλος. Fortasse βωνίτησιν, dorice, propterea maluit Callimachus, quod aliud vocabulum βουνίτης, (Panis epitheton ap. Zonam IV. Anal. Br. II. p. 81. Anth. Pal. I. p. 221.) alia significatione, a βουνός, exstare recordaretur. Quamquam neque hoc incredibile est, formam primitus doricam, βωνίτης, multo ante Callimachum tempore in communem receptam usum fuisse. Ut dubites, an hoc non pertineat ad dorismum Callimachi, de quo Cap. IV. p. 518. Valde insolenter Euphorio in poemate dialecto communi poetica scripto haud dubie, Mopsopia, Fr. XXVII. βωσίν ausus est, dorice, pro communi et Homérico βουσίν, recordans fortasse non satis opportune βῶν Homericum. si tamen vera est emendatio Meinekii: vulgo apud Choeroboscum βῶν legitur sine metro. Ad vocabulum βωνίτης Albertius l. l. Kusterus, itemque Ruhnkenius in Epistt. Tittm. p. 102. alteram quoque glossam Suidae Βώνυσοι referunt. In Etymologico autem Gudiano p. 118, 53.

Βωνίτης, γῆ βωτιανείρη, παρὰ τὸ βῶ etc. error est et duarum glossarum confusio: cf. Etymol. Magn. v. *Βωτιάναρα*. At enimvero, ut fateamur quod verum est, in voc. *βωνίτης* s. *βουνίτης* neque de significatione neque de origine vocis ita constat, ut nihil dubites. De significatione dubitasse grammaticos, discas ex Hesychio: *Βωνίτας*. τοὺς ἐν ἀγορῇ. οἱ δὲ βουκόλους, ἢ ἀγοροίκους. Originem illi quotquot *βουκόλους* vel *βοηλάτας* interpretantur, a nomine *βοῦς* repetere videntur. Quaeritur, quo iure. Certe *βουνίτης*, *βωνίτης*, multo facilius multoque usitatius a *βουνός*, *βοῦνις*, quam a *βοῦς* fiet. Itaque hoc fere sentio, *βουνίτης* s. *βωνίτης* vocabulum, originem quod attinet, nihil differre ab altero illo *βουνίτης* Panis epitheto; significare autem Callimacho τὸν ἀγορικόν. Quomodo autem hoc significare possit, non satis liquet. Et fortasse ausum est Callimachi, a *βοῦνις* terra facientis *βουνίτην* s. *βωνίτην agricolam*. At ipsum *βοῦνις* terra, quantum nobis quidem constat, debili auctoritate nititur. Est quidem apud Etymologum p. 208, 3. *Βοῦνις*, καὶ *βουνίτις*, ἣ γῆ, et apud Hesychium *Βουνίς*. γῆ. sed utrumque ad Aeschylum Suppl. 117. 128. 776. referendum haud dubie, ubi non *terram* in univ-
ersum significari, sed eam quae *βουνούς*, *colles*, habeat, nunc communis est interpretum sententia. Schneiderus Lex. v. *Βωνίτης* in Callimacho *βωλίτησιν* tentabat. In Fragmento CXC. neque Valckenarii in Callim. Eleg. Fragm. p. 295. emendatione, sed admodum modeste proposita, *ἔχουσι*, neque Buttmanii puto opus esse, qui ad Schol. Hom. Odys. XVII. 599. ex corrupta Eustathii in eund. locum scriptura, *δειλίην αἰτίζουσιν*, eruebat *δειλίην αἰτοῦσιν*. Mihi *δειλίην* Eustathii nihil videtur nisi vitium esse, ortum fortasse ex praeced. *δειλινῆς τροφῆς*. Non intelligo, unde sibi persuaserit Buttmannus, *αἰτίζειν* ubique et necessario *mendicare* esse. Nam ita disputat, *αἰτοῦσιν* scribendum esse, non *αἰτίζουσιν*, quia homines operarii cibum sibi debitum non *mendicent*, sed *poscant*. Ut saepe de mendicando dicatur *αἰτέ-*

ζειν, et sane dicitur tam ab Homero quam ab aliis, atque ipso Callimacho h. Cer. 116. tamen non semper, neque necessario. Vidimus paullo ante ἀπαιτίζουσα: cf. h. Dian. 32. Et post Callimachum αἰτίζειν, ἀπαιτίζειν, petere, poscere, frequentat Nonnus II. 545. VIII. 359. 348. 366. XX. 7. XXIV. 211. 302. alibi. τὸ δείελον pro τροφῇ δειλινῇ qui dixerit, neminem habeo praeier Callimachum. At nec Buttmannus, puto, habebat, quo suam δειελίην communiret, nisi Dammi auctoritate, et ex interpretatione verbi Homeric δειε-λιήσας. In sermone nihil inest, cur coenam vespertinam δείελον significare nequeat. est enim δείελον adiectivum: ut δείελον ἦμαρ Theocrit. XXV. 86. δείελον ὥρην Apoll. Rhod. III. 417. Nonnus VII. 284. et Evang. Io. XIX. 51. δείελον φάος Orpheus Arg. 1124. (1131.) cf. Aratus 118. 826. (94.) Maximus 529. Nonnus XLII. 165. Evang Io. XIX. 58. Non tacebo tamen explicationem, quae ad manum est, alteram. Quid si δείελον Callimachus *vesperam* dixerit, adiuncta notione finiendi eo tempore operis? Germanice: die feierabend verlangen. Ipse unum mihi sumpsit atque ausus sum, ut αἰτίζουσιν et ἄγουσι pro participiis habeam, quum qui proferunt ea verba, aliter accepisse videantur. Schol. Hom. l. l. — ἔνιοι δὲ (δειελήσας) τὴν δειλινὴν τροφὴν αἰτῶν. καὶ Καλλίμαχος φησι, δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου, τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφὴν αἰτοῦντες. vel ζητοῦντες, ut est apud Bentleyum. et sic Eustathius appositis a se verbis Callimachi addit: τὴν πρὸς δειλίην δηλαδὴ τροφὴν αἰτοῦντες. Sed facile intelligitur, constructionem verborum Callimachi neglexisse hos recentiores grammaticos eo in loco, quem non ipsi ex carmine Callimachi eruissent, sed accepissent ab alio adscriptum antiquiore grammatico. Si tamen valit aliquis, statuatur verum intercidisse huiusmodi: *quo tempore fessi diurno labore δείελον αἰτίζουσιν* etc. Mihi dativi illi placent. Non expedit quid sit, quod Anna Fabri p. 166. (p. 368. ed. Ern.) duo priora verba, δείελον αἰτίζουσι, ex *Etymologico*

profert, et Spanhemius p. 282. ed. Graev. (p. 392. ed. Ern.) diserte ea verba *adduci ab Etymol. M. in Λείελον* monet. Nihil tale in Etymologico reperio.

Quum poeticum Callimachi artificium, et quid bene administravisse poetam, in parvis rebus magnum, partim ipsa per se fragmenta singula doceant, partim concepta animo fragmentorum in unum corpus compositio tamquam per umbram monstret, ubique, ut decet, sentiendum lectoribus sensu poetico imbutis relinquamus, semel iuvat verbo monere, quam iucunde poeta, ubi de pane incidit mentio, arrepta ea occasione, obiter suavem simplicitate sua imaginem vitae agrestis, mulieres cibum apparantes redituris ab opere hominibus rusticis, intexat. Et in universum quidem nota inde ab Homero imago est, *δρυτόμος* qui *δεῖπνον* sibi instruit, solvens boves arator, vel expetens *βουλυτόν*: cf. Apollon. Rhod. I. 1172. sqq. III. 1341. sq. IV. 1630. Virgilius Ecl. II. 10. *Thestylis et rapido fessis messoribus aestu Allia* et q. s. etsi ibi de suspenso opere rustico recreandisque per meridiem hominibus sermo est, apud Callimachum de finito opere ciboque vespertino. Nicander Fragm. III. 17. (Athen. IV. p. 133. F.) *ὄριον ἀλμαίην ἄμυσσαι* (vel ἄρυσσαι) *κεχρηόσι δαίτης*. Coenantes *ἀεργοί* sive *ἀεργέες* hiberno tempore *οἰκουροί*, *δμῶες*: apud eund. ibid. et Fragm. IV. (Athen. IX. p. 572. F.) Panem describi Fragmento CLVII. eum, qui usitate *ἐγκρυφίας* dicitur, Bentleii observatio est. Latine *subcinericium*, auctoritate, ut puto, Isidori Origg. XX. 2, 15. Bentleius et Casaubonus in Athen. III. Animadv. p. 209. appellant. De pane *ἐγκρυφία* aliquoties Athenaeus libro tertio p. 110. A. B. 112. B. 115. E. ita ut nunc improbetur nunc commendetur. Nec mirum: differebat haud dubie pro cautione ac diligentia, quae in eo pane conficiendo vel maior vel minor ponebatur; tum maxime materia, quae nunc vilior nunc delictior. *ἐγκρυφίαν* simpliciter dictum improbat Philistio p. 115. E. Tegeaticum, *σεμιδάλεος υἱόν*, probat laudatque Archestratus

p. 112. B. Sunt alii panes, tam simili appellatione, ut difficile videatur, qua re ab *ἐγκρυφία* diversi fuerint, definire. Dico hos: *ἐπανθρακίδα*, vel *ἀπανθρακίδα*, de qua p. 110. B. Diocles Carystius: *ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἐπ' ἀνθρώπων γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. et σποδίτην* p. 111. E. quique ibi statim subiungitur, *ἀποπυρίας*, qui et ipse ἐπ' ἀνθρώπων ὀπτᾶται. Et *ἐγκρυφία* omni, nam suas quasdam species habuisse hoc genus, suis singulas nominibus distinctas, indicium quibusdam intelligitur, hoc proprium, ut appellatio loquitur, *ἐγκρυφίας*, et Callimacheum verbum *ἐνικρύπτουσι*, quod totus in cinere, hoc est, etiam superne tectus cinere coqueretur: *τὸν ἐν σποδῷ γενόμενον, ἐν σποδῷ κεκρυμμένον*, explicant alii. quod non inest in his appellationibus, *ἐπανθρακίς* s. *ἀπανθρακίς*, *ἀποπυρίας*. *σποδίτην*, quae per se tam generalis appellatio, ut nihil inde ad accuratiorem definitionem efficias, Lexicographi recentiores vulgo omnes eundem esse, qui *ἐγκρυφίας*, statuunt. Favorinus: *Σποδίτη ἄρτη τῇ ἐγκρυφίᾳ καλουμένη, παρὰ τῇ Ἰπποκράτει*. Hippocratem *ἐγκρυφίου* et *ἐγκρυφιῶν*, numero plurali, mentionem facere scio, ut eo loco, quem Casaubonus in Athen. Animadv. p. 209. laudat, qui est *Ἐπιδημ.* lib. VII. p. 637. T. III. ed. Lips. et alibi; illud, *σποδίτην* eundem et *ἐγκρυφίαν* dici, a Favorino putem, non ab Hippocrate esse. Sed concedo probabiliter ita statui, eundem esse. Ad nostram rem dignum fortasse memoria est, quod Diocles l. l. p. 110. B. scribit: *ὥσπερ καὶ ὁ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας*: unde aliquis occasionem petat laudandi Callimachum, quod in fabula Attica bene morem observaverit atticum. Quamquam aliis quoque populis notum *ἐγκρυφίαν* fuisse credo, atque ipse Diocles statim aliquem eius panis usum etiam apud Alexandrinos esse addit. Nisi, quae Sturzii de dial. Alexandr. p. 69. sententia, quod Diocles scribit: *ὃν καὶ Ἀλεξανδρεῖς* etc. ad commemoratam antea epanthracida pertinet. Praeterea Callimachum quod attinet, est aliquid, nisi fallor, discriminis

inter panes eos, quos Theseo Hecale apponit, et illos, qui afferuntur in comparationem, οἷους βωνίτησιν etc. Namque βωνίτησι qui apponebantur ab opere redeuntibus panes ἐγκρημία, plerumque, ut credere par est, subito atque ex tempore facti, statim ut proveniebant e cinere, apponebantur calidi. Idque inest, si verba rimeris, in loco Callimachi: condunt mulieres panem in cinere, iam reditum parantibus βωνίτησι. Usus atque amor panis calidi testimoniis non paucis, poetarum maxime, comprobatur Athenaeus III. p. 109. et sqq. At Hecale suos ante factos secum habebat in panario, σιπύη. Materia autem utrique, tam Hecales panes, quam rusticorum quos in mente poeta habet, haud dubie vili erant. De qua, ut de forma panum, monitum fuisse conicio versu, qui intercidit, inter ἐξ δ' ἄρτους et οἷους. Fuit quum suspicabar in versu eo fuisse Fragg. CCCXXXVII. φθοίας (f. φθοῖας, vel φθόϊας): sed nihil est quod confirmet suspicionem.

Non dico exhaustam hac recensione copiam esse Hecales. Suppleantur alia, si placet, coniectando, maxime ex illis Philemonis et Baucidis epulis. Serpylli per se mentio etiam herbosum, ut Ovidius Fast. IV. 367. ait, *moretum* in mentem revocare posset, in quo usum serpylli fuisse, nota res ex Virgilio Ecl. II. 10. *Thestylis et rapido fessis messoribus aestu Allia serpyllumque herbas contundit olentis*. At sonchi et crethmi usum in moreto fuisse non reperio; et quod aliquis coniciat, in Hecale ponendum esse Fragmentum CCLXXXII. ἦν ἐτρίψαντο μινωτόν, sic, quod intriverant *moretum* (scil. Hecale et ancilla Hecales), vana suspicio foret, quum alias id fragmentum explicationes admittat. Ut minime inepta est Scaligeri ad *Moretum* p. 158. explicatio, proverbii in modum dictum fuisse a Callimacho: *exedere hos decuit, sibi quod trivere moretum*. Carni si locum esse in mensa Hecales constaret, non aegre ferrem huc relatum Fragmentum CCL. ὅν τε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῆνον, cum

explicatione Ernestii. Meursii mirus error est, in Theseo c. 10. ad coenam Hecales revocantis narrationem de Theseo Lyncei Samii apud Athenaeum VII. p. 295. B. Ea quid sibi velit, indicatum est Cap. III. p. 578. Quod autem singularem fabellam dixi, non tam obscenum istud commercium mirabar, cuius alia exempla prostant in aetate heroica, vel antiqua, vel afficta ei aetati per temporis posterioris libidinem, quam hoc, ubi illud actum fuerit inter Tlepoleum et Theseum. Dixeris, in Rhodo insula, quia Rhodius piscis fuit γαλέος, Archetrato teste, propter cuius versus historiam istam suam proferebat Lynceus; et nota Tlepolemi in Rhodo habitatio. Sed nolo sapere supra Casaubonum, qui eam historiam neque Plutarcho in vita Thesei, neque veterum cuiquam, eorum qui ad nos pervenerunt, narratam esse, quod quidem ipse meminerit, pronunciat. Illud non multum moror, quod secundum temporum rationes, quales e. g. ex Homero Clemens Strom. I. p. 381. (321. sq.) efficit, Theseus maior Tlepolemo, eoque minus aptus ad rem istam videatur.

De potu nihil constat. De aqua cogitabam supra p. 539. Quo tamen non excluditur alius quidam potus. An *lac*, ut apud Bronchum? Vinum non putaverim. Verum quum scribo *non putaverim*, neque quod mihi persuasum sit, neque aliis scriptum ad persuasionem volo. Scilicet simplicitatem propositam mihi habui in adornanda coena Hecales. At fuit vinum pauperibus Philemoni et Baucidi; ac fuit fortasse apud Hecalen, non cuivis apponendum viatori, sed reservatum nobilioribus: nullum autem nobiliorem Theseo hospitem habuit. *Κυκεῶ* illum eo modo, quo factum est, accipere quam huc referre malui, quoniam, si de sola siti extinguenda ageretur, minus convenisset *κυκεών*, qualis Fragmento CCV. significatur, recens coctus, calidus ab igne. Qui est apud Ovidium, coctus ante adventum Cereris, iam refrigerat, quum dea biberet.

A. F. N.
